

Máté G. Péter

Reggeli nap

Máté G. Péter

Reggeli nap

2020

TARTALOM

Előszó

Reggeli nap

Baj van Rozikám?

Egyszerű történet

Előszó

Harminchat éves koromtól vallhatom magam újságírónak, azóta jelennek meg rendszeresen írásaim. Publikációim és az időközben megírt novelláim kötetekké álltak össze, amelyeket hol nyomtatásban, hol digitális felületen, hol hangoskönyv alakban adtam közzé.

Első kötetemet, a Lopott éjszakákat a mostanival együtt eddig további tizenegy könyvem követte és mellettük a saját írásaimból született nyolc hangoskönyvem, amelyeket ugyancsak én szerkesztettem, olvastam fel és tettem közzé. Mindegyik könyvem és hangoskönyvem ingyen letölthető a Magyar Elektronikus Könyvtárból (www.mek.oszk.hu).

Újságíró vagyok, büszkeséggel tölt el, hogy kirívóan hosszú ideig, huszonegy évig lehettem a velencei-tavi térségi televízió, a Tó Tévé, majd megszűnése után még három évig az általam életre hívott Pusztaszabolcs Tévé főszerkesztője.

Újságírói pályafutásomat evezős edzőként, majd vezető edzőként sportszakmai lapban közzétett írásaimmal kezdtem. Kezdőnek kissé túlkorosan kaptam meg az első komoly publikálási lehetőséget a Fejér Megyei Hírlaptól. Írásaim ezt követően mind sűrűbben jelentek meg a Hírlap mellett az Új Tükörben, Nők Lapjában, Esti Hírlapban, Magyar Nemzetben, Népsportban, Nemzeti Sportban, Tallózóban, Népszabadságban, Fehérvári Hétfőben, Fehérvári Polgárban, és még mintegy további harminc kisebb-nagyobb lapban. A nyomtatott sajtóban legtovább a Vasárnapi Fejér Megyei Hírlapban és a Fehérvári 7 Napban publikáltam. Felkérésre, egy sorozat erejéig, kirándulást tettem a meseírás területére is.

Dolgoztam külsős szerkesztő-riporterként a Magyar Televízióban, a Duna Tévében, vezettem műsort a Danubius Rádióban és alapító főszerkesztője voltam a rövid életű Rádió 101 Gárdony elnevezésű helyi rádióknak. Több mint egy évtizede alapító tulajdonosként, szerkesztőként gyakorlom az online újságírást, napi rendszerességgel írom, szerkesztem e-lapomat, a Vétót (www.v-to.eu).

Ezúttal három szerelmi történetet, elbeszéléseimet kínálom Önnek. Köszönöm, hogy olvassa igaz embermeséimet.

Máté G. Péter

Reggeli nap

1.

- Miért nem mozdulsz ki néha, mit gubbasztasz a tévé előtt?

Naná, hogy anyám nyaggat megint ezzel. Tudom, hogy csak jót akar, de keményen rámászik az idegeimre a jóakarásával. Nem lenne szabad együtt élnie egy anyának a középkorú lányával. Anyám elvált, nemigen bánja, megvan a maga világa, tartós kapcsolata, de nem mutat nekem példát azzal, hogy megint férjhez menne és példás családi életet élne. Azt mondja, hogy miattam van évtizedek óta egyedül, az én sorsomat egyengeti. Jó duma!

Divat- és textiltervezést tanultam, ifjúként én akartam a világdivatot meghatározó divatguru lenni, aki majd irányt mutat a földkerekség lányainak, asszonyainak, mit hordjanak, mit viseljenek. Mire végeztem az iskolával már tudtam, nem hogy nem akarok ruhákat tervezni, de még hordani is leginkább csak farmert, meg egy sima blúzt, vagy pólót. Így hát, miután matekból, fizikából is olyan jó voltam, mint rajzból, második diplomaként gépészmérnöknek tanultam. Hát nem éppen egy nőies szakma, de így, ha lenne rá igény, én lehetnék az első divattervező gépészmérnök. Ne kérdezzék, mi lenne a munkám, ötletem sincs. S, hogy el ne felejtsem, kiválóan beszélek a kötelező angol mellett spanyolul és megértem a németet, de még többé-kevésbé a franciát is. Azt aztán nem állíthatja senki se, hogy egy alulképzett lennék.

Szakmailag tehát két olyan képzettséggel állok a globális munkaerőpiacon, amelyekből egyenként is kiválóan megélhetnék, már ha valamelyiket is szeretném, de valójában még mindig csak keresem önmagam. Mint mondtam, a divattervezést már az iskolában megtanultam, a mérnöki munka meg annak ellenére oly távol van tőlem, mint volt egykor Makó vitéz Jeruzsálemtől, hogy állítólag (meg szerintem is) egészen jó vagyok benne. De mit csináljak, marhára utálom, pedig majdnem kitűnőre végeztem az egyetemem, tanulni azt mindig is nagyon tudtam. Most naponta bemegyek az irodába, vágom a jó pofákat a férfi mérnök-kollégák agymenéseire, szerszámgépekhez tervezek alkatrészeket, rajzolok, számolok, és közben töröm az okos fejemet, hogy mivel is kellene nekem igazából foglalkoznom. Gondolom, elmegy ez még vagy egy negyed évszázadig, a nyugdíjig, vagyis van még időm agyalni a dolgokon.

Nem voltam én másként a fiúkkal, férfiakkal sem. Valahogy mindig az nem kellett, akinek éppen én tetszettem, aki megőrült értem, viszont nagyon is vágyódtam azok után, akik elérhetetlenek voltak. Nősek, két-háromgyerekesek, vagy éppen homoszexuálisok, akikről a legintimebbnek induló pillanatokban derült ki, hogy más kromoszómaszámú egyedek után vágyakoznak. Voltak kalandjaim, többnyire rövid életűek, amelyek zömében az én hibámból, még inkább az éppen adott férfiembertől egy másik felé elvagyódásomból eredendően értek véget. Kudarcról kudarcra múlattam az éveket, és világos pillanataimban elismertem, tudtam, hogy a férfiak - olyanok voltak, amilyenek, de persze erről ők mit sem tehettek - mindebben kevésbé voltak hibásak, mint én. Így aztán felnőtt életem jelentős részét párkapcsolaton kívül töltöttem.

Környezetem már el is döntötte, Kata vénlány marad és ezt az állapotot szereti is. Nem kell neki gyerek, még inkább férj. Sokan vélték úgy, hogy tulajdonképpen szerencsésen alakul az életem, a mai zűrzavaros világban még jobb is így, különösen, ha láthatóan elégedett is vagyok vele. Hát ebben hatalmasat tévedtek.

2.

Ülök a sötétben, kezemben egy pohár pezsgő, a szomszéd szobában vidáman zajonganak az engem ünneplők. Ma lettem negyvenéves. Ez egy nő életében igen ijesztő kor, hát nem repesek én sem az örömtől. Pedig a pezsgő finom, demi sec, vagyis félédes, pont amilyent szeretek. Itatja magát, pont jó a hőmérséklete, de fagyos hangulatomra még mindig az elmúlt két-három évben elkövetett baklövéseim, tévelygéseim, anyám szerint szexuális ámokfutásaim nyomják rá bélyegüket. Elérkezett a pillanat, ez az évforduló igen kiváló ahhoz, hogy szembenézzek a ténnyel, igen rövid idő alatt én annyi butaságot csináltam, annyi hibát követtem el, amihez másoknak két évtized sem elég.

Szóval ma lettem kerek negyven. Azt mondják, hogy harmincnak sem látszom, nem is érzem többnek magam, különben is mostanában úgy járja, hogy a mai negyvenesek, az új harmincasok, vagyis nincs miért bánkódnom. Szép is vagyok, csinos is és ezt nem én állítom, hanem azok, akik megbámulnak buszon, metrón, az egyszerűbbek utánam füttyentenek az utcán, falrengető ismerkedő dumával környékeznek meg a dörzsöltebbek. Mindez engem hidegen hagy, különösen azért, mert sohasem ájultam el magamtól, állandóan azt lestem, hogy mi nincs rendben a testemmel. Aránytalanul nagyoknak tartottam mindig is a fenekemet, na jó a melleimmel talán nincsenek komolyabb bajok, ha nem is nagyok, helyesek és nagyon is a helyükön vannak, de az arcommal már nem vagyok kibékülve, folyamatosan azt lesem a tükörben, hogy kellően szimmetrikus-e a két fele.

A vendégek nagyon vígan vannak a szomszédban, Joci szép számmal hívta a meglepetésbulimra a barátokat, barátnőket, az itallal sem nagyon fukarkodott. Igen kitett magáért, kár, hogy nekem ehhez az egészhez semmi kedvem sincs, de hát, ahogy hallom, erre senki sem kíváncsi. Ahogy talán rám sem.

Jocira pár hónapja találtam rá, vagy ő rám, de ennek ma már nincs is jelentősége. Jó gyerek, kedvelem is őt, talán szeretem is, de ezzel azért még óvatos vagyok, oly sok rossz tapasztalatot szereztem az említett egy-két év alatt. Lehet, jobban tenném, ha inkább átmennék a mulatozókhöz, nekem sem ártana egy kicsit ellazulni, meg hát mégiscsak én vagyok az ünnepelt.

De nem, jól elvagyok én itt a sötétben a lassan fogyó pezsgőmmel. Kortyolgatom a vigasztaló nedűt és közben sorra veszem mindazt, ami velem történt, amit mint egy - anyám szavaival - kapcsolatszerzési ámokfutás, véghezvittem. Van min elmélkednem.

3.

Az egész úgy kezdődött, hogy mind több, korábban férjhez menni, gyereket szülni egyáltalán nem akaró barátnőmnek mehettem az esküvőjére, lehettem egyikük gyerekének keresztanyja. Elkapta őket a gépszíj, csak én tartottam még úgy ahogy magam. Pedig amikor - egyre ritkábban, hiszen a család már lefoglalta őket - összejöhattünk a kedvenc kis bárunkban egy kis tereferére, a férfiak, férjek kibeszélésére, némelyek ócsárlására, a végén mindinkább én lettem a téma. Miért nem vagyok nyitottabb, miért nem adok esélyt az amúgy elsőre sem tetsző soros lúzernek, meg hát csak együtt lakva lehet megismerni a másikat, miért nem töltök több időt az adott férfiember lakásán, lesem meg magánszféráját? Nagyon nem fűlött mindehhez a fogam.

- Miért nem regisztrálsz egy társkereső portálra? - vetette fel az egyik báros esténken Bea, gyerekkori barátnőm. Vele már általános eleje óta sülve-főve együtt voltunk, és ha most ritkábban találkozunk is, még mindig ő a legfontosabb barátnőm. Ő tényleg barátnő, sohasem

érezem, hogy rosszat akarna nekem, vagy valamiért irigyelne engem. Mondjuk az ő helyzetéből ez elég furcsa is lenne, ott a remek férje, Gábor, meg a kis krampuszuk, a hároméves Andorka, ráadásul sikeres vállalkozó, akire a férje csak felnézhet.

- Mit keressek én egy társskereső oldalon? - vetettem fel a nem túl elmés kifogásomat, hiszen tudtam is rá a választ, amelyet a csajok kórusban üvöltöttek is: társat, te mamlasz.

Regisztráltam, megcsináltam a profilomat, aztán vártam. Jöttek is az érdekes fickók sorra, a zömét a képük alapján rögvest ki is szuperáltam, másoknak meg én nem tetszettem. Végre nagy nehezen összejött egy személyes találkozó az egyik úgy-ahogy szimpi fickóval.

Akinek már volt része ilyen kalandban, tudja, nagyon könnyen nem azt kapja az ember, amit a leendő partner kínál. Ezúttal is egy, a fényképe alapján daliás, jól fésült, erőteljes fickó helyett egy szemüveges, vézna, félénk tekintetű ipse állított oda a megbeszélthelyre. Nagy nehezen kihámoztam a szövegéből, hogy bocsánat a kegyes (?) hazugságért, de már rájött, ha önmagát adja, akkor nem randizik vele senki sem, pedig nem rossz ember ő és nem is értéktelen. Aztán innen, anélkül, hogy egyszer is énrólam esett volna szó, vagy egy órát beszélt mindenféle engem messzemenően nem érdeklő dolgokról. A végén megkérdezte, hogy akkor találkozhatunk-e másnap is?

- Minek - csodálkoztam rá - van még valami, amit nem mondtál el?

Meglehetősen pikírt volt a hangulatom, a fickó monológja alatt szinte végig a menekülés gondolatával foglalkoztam. Mit keresek itt, mi a jó fenének jöttem el, tiszta hülye vagyok, hogy hallgattam Beára.

De aztán rákaptam a társkeresés ízére.

4.

Vica, ez a tűzről pattant kiscsaj - na, ő sem csitri azért már - egyszer azt mondta nekem, hogy miért nem tinderezek. Mi van, kérdeztem vissza, mert még a szót sem értettem. Hát nem tudod, nézett rám csodálkozva, ma ez a legnépszerűbb társskereső alkalmazás.

Mentem egy kört a neten, hogy megértssem, miről is van szó. Kiderült, hogy ez egy okos-telefonra készített alkalmazás, amely helymeghatározással ajánl egymásnak partnereket. Ha két ember érdekesnek találja egymást, akkor összejöhet a találka, de bátran és fájdalommentesen el is lehet utasítani a potenciális jelöltet. Ez aztán meg is tetszett nekem, különösen az, hogy nem kell minden jöttmenttel találkoznom. A monológos fiúka elvette ettől a kedvemet.

Eleinte nemigen ment a dolog, de aztán lassan-lassan összejöttek a randik. Vicces volt, hogy életemben már előfordult urak találtak meg sorra, egykori iskolatársak, munkahelyi ismerősök, egykor volt baráti társaságomban egyszer-egyszer előfordulók, akik - egy srófra járhatott az agyuk - csak egy kis múltidéző csevejre hívtak meg, persze azért mind le is akart fektetni, ha már belém investált egy italnyi pénzt. Nem mondom, volt, akinek ez össze is jött, vagy azért, mert kíváncsi voltam rá, milyen az ágyban, ha már elmulasztottam megvizsgálni sok évvel korábban, vagy azért mert addig sajnáltatta magát a frigid exfelesége miatt, hogy megessett a szívem rajta. Mielőtt bárki is elítélné miatta, kijelentem, nem vagyok rosszéletű nő, sohasem voltam az, nem adtam én senkinek sem könnyen magam, de aztán úgy véltem, nincs mire vagy kire várnom így negyven felé rohanva. A szőke hercegre fehér lován? Na, még csak az kellett volna nekem. Sokkal inkább szerettem volna egy hűséges, érdekes, szórakoztató férfit, akit nem nekem kell eltartanom, akire felnézhetek, emellett nincs nagy pocakja, a haja is a fején van még, bár ebből azért hajlandó vagyok engedni, és aki feltétlenül szeret

engem. Hogy én is szeressem az illetőt, az meg sem fordult a fejemben. Ahogy az sem, hogy talán egy ilyen tulajdonságokkal rendelkező pasi még meg sem született.

Nekiálltam és belevetettem magam a társkeresésbe. Karesz volt az első komolyabb kapcsolat, akivel azért meggyűlt a bajom. Még ma sem tudom, hányadán álltunk egymással, és vajon ő tényleg csak a lányokat szerette-e, vagy nyitott volt a férfinépség felé is. Ha igen, bizonyára igaza volt, kétszerese volt a merítési lehetősége, mint nekem, akinek ósdi módon csak a férfiak kellene.

5.

- Mondd meg, mit akarsz tőlem, mid vagyok én neked? - tettem fel a ritka elmés kérdést egy szépnek aligha nevezhető nap estéjén az én Kareszomnak, akivel már vagy két hónapja együtt voltunk. De nehogy komolyan vegye valaki ezt az együtt voltunk kijelentést, mert olyanok voltunk, mint egy mese eleje. Hol volt, hol nem volt. Mármint a mi kapcsolatunkban a találkozás. Karesz, aki amúgy egy igen komoly tanintézmény ugyancsak komolynak tűnő tanára volt, nemigen szeretett mutatkozni velem. Ha elhívott magához, hát elvontunk, mint az ezeréves házások, nagyokat hallgattunk, éjjel - olykor szinte kötelezően - szeretkeztünk, aztán reggelinél csak úgy csendben néztünk ki a fejünkből. Persze ennek is megvolt a maga bája, csak éppen még nem jöttem rá, hogy mi is volt az.

Közös programot csak nagyritkán csináltunk, többször kútba is esett, mert a barátainak ígérkezett el valahova, én meg lestem, hogy rám ír-e, hív-e magához, vagy csak megint lemondja a találkozónkat. Többnyire ez utóbbi volt a megoldás. Amúgy ez a rám írás a mai modern internetes, közösségi portálos, okostelefonos világ nagy találmánya. Nem ám, hogy felhívják egymást az emberek, ugyan már, fogják a telefonjukat, bepötyögik a mondandójukat, aztán várják a választ. Ha meg a megszólított fél nem akar válaszolni, az illető úgy tesz, mintha nem kapta volna meg, vagy nem vette volna észre az üzenetet. Nekem nagyon nem tesz ez a megoldás, de ha nem akarok kilógni a mainstream-ből, a fősodorból, a fiatalos irányzatból, hát alkalmazkodnom kell a modern kommunikációhoz.

Miután a szex sem volt jó, a fickó is unalmassá vált, érzékenyen elbúcsúztam tőle, vagyis kidobtam Kareszt az életemből. Mint léghajóból a ballasztot. Most ez úgy hangzik, mintha én egy céltudatos, kemény csaj lennék, de a valóságban mindez sok átsírt estét jelentett, mert magamat, a kimaradt húsz évemet okoltam, hogy nem tudok bánni a férfiakkal.

- Keress másikat - mondogatta anyám, amikor már elfogyott minden érve és kezdett felmenni az agyvize a teszetoszaságom miatt -, annyi a férfi, mint csillag az égen, miért pont te ne találnál?

Tudom, hogy igaza volt, de - már említettem, hogy nem lenne szabad egy anyának együtt élnie egyedülálló középkorú lányával - nem csak én az övére, de ő is igencsak az én idegeimre mászott a tanácsaival. Úgy voltunk már egymással, mint a viccbeli öreg házások. A vicc kérdése szerint mivel tudja felizgatni feleségét (férjét) több évtized együttélés után a férj (feleség)? A válasz rá: minden szavával.

Egyszer csak elegendő lett a sírásból és nekiálltam újra tinderezni. Jöttek is szépen sorban az önjelölt palimadarak, de ennek ez, a másiknak az volt a kehe, nemigen volt bizalmam irántuk. Éppen ilyen mindenkit elutasító hangulatban morzsolgattam napjaimat, amikor beszambázott a tervezőirodába egy negyven körüli férfi. Jól öltözött, halk szavú, jól fésült, mérhetetlenül udvarias volt, nem túl magas, de még éppen a tűrészhatáron mozgott az alkata. Rám osztotta a főnök, foglalkozzam vele, mármint a kérésével, valamilyen géphez akart alkatrészt

terveztetni. Meg is beszélünk mindent, aztán szépen el is ment. Gondoltam biztosan várja otthon a hasonlóan gondos kis asszonykája, meg a két jól fésült gyereke.

Éppen ezért lepett meg, amikor még aznap koraeste írt egy SMS-t, hogy beszélhetnénk-e. Ennek meg miért nem ér rá holnapig, mi lehet olyan fontos, amit nem beszélünk még meg az irodában, valami újat talált ki az alkatrészével kapcsolatban? Ilyesmiket gondoltam és kicsit zabos is lettem, miért zavar ilyen marhaságokkal este, de végül is megírtam, hívjon, ha akar. Öt perc múlva már hívott is.

6.

- Nem akarok köntörfalazni - kezdte -, de maga annyira szép, kedves és olyannyira megtetszett nekem, hogy nem bírnék elaludni anélkül, hogy meg ne kérdezzem: hajlandó lenne munkán kívül is találkozni velem?

Köpní, nyelni nem tudtam, kicsit rekedtes hangon hebegtem is, amikor végül megszólaltam:

- Hát nem is tudom, hogy etikus-e egy ügyféllel randevúznom? Mert ugye maga most egy randira hívott engem?

Miután ezt tisztáztuk, igent mondtam neki másnapra és gyorsan fel is hívtam Beát, majd Vicát. Mindketten helyeselték a döntésemet, Vica, ő a nyitottabb, még mindig nem volt hajlandó hozzámenni az ő Zoltánjához, mert az meg nem akar gyereket, legalábbis egyelőre, szóval Vica mindenféle jó tanáccsal el is látott. Rá inkább hallgatok e téren, mint Beára, aki ugyebár már révbé ért, ha a házasságot révnek nevezhetjük és emiatt erősen másként látja a világot, mint a magamfajta célkereső szingli, vagy a csak társas kapcsolatban, de nem házasságban élő Vica.

Tibor a randin is hozta a formáját, figyelmes volt, kedves, nyitott és sokat kérdezett felőlem, a dolgaimról. Ez meghatott, mert eddigi tapasztalataim szerint a fickók azt hiszik, egy nő szemében akkor lesznek érdekesek, ha minél több marhaságot, hőstörténetet, szakmai szakzsargont adnak elő és folyamatosan ők beszélnek. Valaki már szólhatna nekik, hogy ez hiba. Tibor mindennek az ellenkezője volt.

A második randinkon megkérdezte, hogy felmennék-e hozzá meginni egy kávé, vagy amire gusztusom van? Mondta, hogy nagyon szép festményei vannak, büszke rájuk és örülne, ha én is láthatnám. Tudtam én, hogy mire megy ki a játék, fel is voltam rá készülve minden tekintetben, meg aztán vonzott a fickó, kívántam is őt. Mert ugyebár mire is tartogassam magam így negyven felé haladtomban?

Tibor igen kiváló házigazda volt, figyelmessége az ágyban is példamutató, csak hát volt egy kis bibi. A szex - tudom, hogy nem szép erről beszélni, úrinő talán sohasem hozná szóba - sok kívánnivalót hagyott maga után. Mindezt az összeszokásunk hiányára veztettem vissza és Tibor személyisége még az ágyban történeteket, vagy meg nem történeteket is elhomályosította.

Még kétszer kísérleteztünk, én mentem volna többször is, híve vagyok a gyakorlásnak, egykor több sportágot is kipróbáltam, tudom, hogy edzés közben ügyesedik meg az ember, de egy este Tibor szokásától eltérően nem hívott, hanem írt egy mailt, amelyben ami szépet csak lehet megírt rólam, aztán közölte, hogy azért volt oly kudarcos az ágyjelenetünk, mert ő még mindig szerelmes. Nocsak, horgadt fel bennem a kíváncsiság, ki lehet az a szerencsés tünetmény? Mint kiderült, az én Tiboromat egy évvel ezelőtt kidobta a szerelme, akivel állítólag több évig is nagy egyetértésben, szeretetben és szerelemben létezték. Az egykori barátnő

azóta már új kapcsolatban él, de Tiborom csak őutána vágyakozik, ahogy mondta, még nincs túl a dolgon.

Nehezen tettem túl magam Tibor bátorságán, azon, hogy egy e-mailben szakít velem, ahogy azon is, hogy neki csak egy teszpálya voltam, nem több. Először mindenféle szép gondolatokat fogalmaztam meg válaszlevelemben, meg némi tanácsot is, hogy mijével mit teszteljen, de aztán töröltem az egészet, a telefonomat meg elhajítottam. Ez jó nagy számárság volt, mit tehet ez a drága készülék az emberi butaságról, de végül is mindketten megúsztuk. A mobil nem tört darabokra, nekem meg nem kellett újat vennem. Végül válaszra sem méltattam Tibort, aki, mint további hallgatásából kiderült, ezt pozitív fejleményként értékelhette. Még szerencse, hogy a vacak alkatrészét már megterveztem, így találkoznom sem kellett vele, azt ugyanis nagyon nem akartam. Részemről Tibornak ezzel vége volt.

7.

- Megint kezdődik előlről!

Naná, hogy anyám beszólása idegesített megint fel, pedig tudom, hogy igaza van, sőt, a legtöbbször neki van igaza. De az is fáj, mitől tudja ő a holtbiztost, és én miért nem? És ha ő tudja, vajon felkészített-e engem az élet ilyen gyalázatosságaira? Tényleg, egyáltalán egy anya felkészítheti-e a lányát mindarra, amit a férfi-nő kapcsolatok, a véletlenek, a gonoszság, irigység, hülyeség és idétlenség okozhat egy embernek? Aligha. Ettől persze még sokszor mászik az idegeimre a tanácsaival.

Bevallom, lerövidült az az idő, amíg azzal álltam bosszút a világon Tibor tette miatt, hogy nem kerestem új partnert. Két nappal később már megint a Tinderen lógtam, ahol hamarosan össze is futottam az egyetemen egy évfolyammal felettem járt sráccal. Én ugyan nem emlékeztem rá, de akkoriban - ne legyek szerény, van mire nem az lennem - nemigen foglalkoztam a srácokkal, ellentétben velük, akik szép sorjában környékeztek meg engem.

Ennek ellenére mégis megkedveltem az egyiküket, szemmel láthatóan ő is engem, mindamellet már attól tartottam, hogy talán homoszexuális a srác, mert finoman, de elutasította minden közeledésemet, amikor egy nap az öreg alma mater épületének bejáratánál várta egy szemrevaló asszonyka két helyes gyerekkel. Valahogy eddig erről nemigen tett említést a fiú, de hát mindenkinek lehetnek titkai. Azt azért hagyta, hogy körözzek körülötte, mint légy a cukrozott málna felett.

De visszatérve az egykor felettem járó sráccra, megörültem neki, gondoltam, sok érdekes története lehet az egyetemi évekről, nekem is volt néhány, biztosan jól elbeszélgetünk. Már aznap találkoztunk, meglepetésemre ráismertem, bár megférőfiasodott, de ezek szerint azért csak megnéztem én is őt az egyetemen.

Egy külvárosi presszóban üldögéltünk, dumálgattunk nagyokat és azonnal működött közöttünk a ma olyan nagy divatossággal emlegetett kémia. Nem szépítem, nála töltöttem az estét és az éjjel egy részét is. Csak akkor hívott nekem egy taxit - odafigyelhettem volna arra, hogy nem maga visz haza a jó kis kocsiján - amikor elmondta, hogy másnap korán kell kelnie, mert vidékre megy.

Bevallom, ez részemről szerelem volt első látásra. Meg az eddigi legnagyobb kudarcom, mert bár hetekig, hónapokig kínoztam magam Andrással, a vége egy nagy összeomlás lett. De az oda vezető utat - ez volt megírva nekem a sors sokat emlegetett Nagy Könyvében - tisztes-séggel végig kellett szenvednem.

8.

András a műszaki egyetem elvégzése után többször is pályát módosított, volt ő már minden, csak ahogy mondani szokás, akasztott ember nem, bár kapcsolatunk vége felé már erre is érdemlegesnek tartottam őt. Együttlétünk idején éppen brókerként kereste betevő falatjait, halkán csilingelő forintjait. Kellett is neki a pénz, mert miután többször is nála aludtam, szépen, csepegtetve elárulta a fontosabb ismérveit. Kétszer nősült és vált el, a két alomból összesen öt gyereke van. Ráadásul a két asszony nagyon is egy húron pendül, ha az ő kizsigereléséről van szó, összebeszélnek, összejátszanak, mert ugyebár első a gyerekek érdeke. Hát itt én aligha fogok labdába rúgni - gondoltam - pedig általában jó volt vele és már a házasságunkat terveztem.

András szemrevaló pasas még így, negyvenen túl is. Ad magára, rendszeresen eljár gyúrni, meg fallabdázni. Mondtam neki, hogy én is szívesen megtanulnám, gyors játék, hamar kifárad az ember, utána jut még idő sok más, érdemleges dologra is, de ez a többször emlegetett kívánságom, javaslatom, vagy óhajom úgy halt el a füle előtt, mint éjszakai bagoly huhogása a sűrű ködben. Így aztán lestem, hogy számtalan bokros teendője, a munka, vagyis pénzhajhászás, a gyerekekkel elöltött idő, a számára hajszoltsága miatt szükséges - ugye megérted drágám? - pihenők, vagy, ahogy mondta, nagyon is követve a női és férfi magazinok trendi beszédét: az „énidő” lejártát, azt, hogy sorra kerüljek. Naponta ezerszer is megnéztem a telefonomat, nem írt-e rám - hívni azt ő sem szeretett, fölösleges a sok duma -, hogy aztán gatyába rázzam magam, felöltsem legcsábosabb mosolyomat, és örömmel száguldjak tágra tárt, váró, ölelő karjaiba.

A valóság persze mindettől fényévnnyi távolságra volt, mindinkább és egyre gyakrabban éreztem úgy, hogy ez a fickó mindössze csak annyit akart, hogy egy újabb trófea legyek a nőgyűteményében, akiről elmondhatja, na ő is megvolt. Érezte is ezt velem, különösen, amikor egy-egy jobban sikeredett koraéjszakai szextánc után - későéjszakai szóba sem jöhetett, neki aludnia kellett és ugyebár beláthatom, nekem is jobb a saját ágyamban kipihennem magam -, hogy egy vagyok a sok közül. Ez különösen kiviláglott, amikor a jövőnkéről kezdtem beszélni vele.

- Jövő? - nézett rám elkerekedett szemmel. - A mi jövőnkre gondolsz? Drágám, nekünk csak jelenünk van. - Azzal átölelt, hogy egy újabb menettel takarja el az igazságot, bár ha nem takarja el, én akkor sem vettem volna észre.

9.

- Nem jössz ki? Egyáltalán mit csinálsz itt a sötét szobában? Itt vannak a vendégeid, téged akarnak ünnepelni, te meg bujkálsz előlünk?

Joci nagyon is jól tudta, ismer már, mint a tenyerét, vagy még jobban, hogy most kell ez a pár perc nekem itt a sötétben. Különben is, nem az én vendégeim, ő hívta ide őket, ráadásul a hangzavarból, a fel-felcsendülő kacajokból, röhögésből tudom, hogy meglehetősen jól viselik távolléteimet. Joci, ez a derék fiú nem is erősködött tovább, előhúzta a háta mögül a pezsgősüveget, színültig töltötte a poharamat, megsimogatott, mint egy kiskutyát a fejem tetején és szó nélkül kiment. Magamra hagyott a gondolataimmal.

Belekortyoltam kedvenc ünnepi italomba és szemeim előtt ismét peregni kezdett Andrisommal töltött, pontosabban végigszenvedett kalandjaimnak sora. Ahogy haladtam előre az események felidézésében úgy hatalmasodott el rajtam újra az érzés, hogy én mekkora bolond is voltam. Mit gondoltam, hogy majd megváltoztatok, magamhoz kötök egy csélcspap, a háza-

sodással valószínűleg öröke szakító, többszörösen megbukott exférjet, akinek öt kisebb nagyobb testi hibája lehetetleníti el, hogy nekem is gyerekeket csináljon és boldogan éljünk az emberi kor legvénebb határáig?

Nem ragozom tovább, szenvedtem anyám asszisztálásával, majd tanácsai mellett, szétzokogtam az estéinket, nem tudtam másról beszélni, csak Andrásról, meg arról, hogy milyen béna vagyok, biztosan ezért nem kellek neki. Ment is ez hónapokig, miközben szerelmem már talán a nevemre sem emlékezett, annyi nőt igyekezett párhuzamosan megszerezni, megtartani, kielégíteni. Nem csodálkoznék azon, ha egy nap azt hallanám: infarktust kapott. Sok rosszat kívánok neki, de ezt nem.

Bea és Vica ebben a szédült időszakomban is mellettem állt, bár mintha kezdett volna elégük lenni belőlem, a roadshow-jaimból, amelyeken Andris viselt dolgaival szórakoztattam a nagyérdemű közönségemet. Már én is untam a témát, de mint kábszeres a szerről, nem tudtam lejönni róla. Vica adott újabb lökést a folytatáshoz.

- Mit látsz? - rángatott egyik este a tükör elé, amikor felmentem hozzá egy kis trécselésre. Zoli ezúttal sem volt otthon, bár akkor sem zavar sok vizet, ha ott van. Kedvelem, igaz négy szónál egy este nem tudunk többet váltani egymással, de bírom, mert szereti Vicát.

- Szóval mit látsz?

Nem igazán értettem, mit akar, de aztán amikor arra biztatott, hogy csak meséljem el, amit látok, belekezdtem. - Látok - mondtam - egy kisírt szemű, öregedő, talajvesztett nőt és nem teszik a látvány.

- Rossz a szemüveged - közölte Vica, bár szemüveget még sohasem hordtam. - Elmondom én mit, kit látok. A tükörben egy szép, arányos testű, kifinomult, bár kissé megkínzott arcú, igen csinos fiatal nő látható, akiért ezrével bomolnának a férfiak, de a szemében ott ül az elutasítás. Vajon kit és miért utasít el ez a szép nő?

Megfordultam, Vica nyakába borultam és úgy tört ki belőlem a zokogás, mint még soha. Nem szólt, nem vigasztalt, nem mondott semmit sem, csak hagyta, hogy öleljem és ő is átölelt engem. Aztán kibontakozott segítségért üvöltő ölelésemből, kivezetett a fürdőszobába - hozd helyre magad! - és otthagyt.

Amikor bementem, már ott volt a kanapé melletti kisasztalon két stampedli konyak, amit gyorsan konty alá is küldtünk.

- Most pedig beszéljessünk - közölte, sőt parancsolta Vica, és mi ezt is tettük.

10.

A Vicánál tett látogatásomnak meglett a következménye. Ez a pompás kis csaj igen erőteljesen meggyőzött arról, hogy még nem született olyan férfi - a saját fiúgyermekünkön kívül -, akiért egy könnycseppnél is többet érdemes ejteni, különösen az András-félékéért.

- Legyen neked ez egy igen komoly és drága lecke, mit lecke: tanfolyam, egyetemi képzés a férfiakra és határozd el, hogy a jövőben csak te töröd össze a szívüket, ők ezt már soha többet nem tehetik meg veled.

Az biztos, hogy Vicának a bizományosi munka helyett inkább pszichológusnak kellett volna mennie, nem mintha az érdekelné, de tényleg gyereket képes az ember hasába beszélni, oly meggyőző. Nem is irigylem Zoltánt, mert ha Vica valamit elhatároz, hát az biztosan úgy is lesz. Így tett velem is, addig duruzsolt, addig mondogatta a magáét, hogy csak elkezdtem újra

a tinderezést. Olyannyira, hogy már-már függő is lettem. Kezdem randizgatni, aki nem tetszett, azzal nem kerteltem, nem érdekelt a lelki világa, azt sem vártam meg, amíg megrendeli az italunkat, otthagytam, mint Szent Pál az oláhokat. Hogy Pál miért hagyta ott a derék oláhokat, azt persze nem tudom, de hogy én mit nem bírtam a fickókban, azt igen. Jószerével semmit. Nem tetszett, ha rossz volt a belépőjük, ha motyogták a nevüket, ha másként néztek ki, mint amilyen képet posztoltak, ha nem volt kulturált a beszédük, ha nem ízlett az illatuk (olykor bűzük), ha nem illett színben, stílusban a cipőjük a nadrágjukhoz, vagy ha zokni nélkül jöttek. Így visszagondolva szinte semmi sem tetszett bennük, ugyanakkor élveztem, hogy én mondhatom ki a nemet.

Persze voltak azért kalandjaim is, nem akartam én már tartogatni magam senkinek sem (ezt ugyebár már említettem és nem mentegetem emiatt magam), vagyis, ha megtetszett a srác, elmentem vele a lakására, vagy éppen egy szállodába. Amikor elköszöntünk, mindig kérdezték, hogy találkozunk-e másnap és én mondtam a sablon szövegemet: majd hívlak. Azt aztán igencsak sokáig várhatták.

Már-már úgy nézett ki, ezt a létformát folytatom majd hajlott anyóka koromig, de aztán a két barátnőmnek elege lett ebből. Nem mintha az utóbbi időben sokat láttak volna, melóztam, ahogy tőlem telt, aztán fel a Tinderre, majd el egy újabb randira. Ha már kétszer, uram bocsá' háromszor is találkoztam valakivel, az részemről tartós kapcsolatnak számított. Naná, hogy anyámnak ez sem tetszett, amikor hazataláltam, csak mondta a magáét. Persze, hogy ezzel is az idegeimre mászott, pedig tudom, hogy volt abban igazság, amiket rám zúdított. Az vele a baj, hogy nem egy született pszichológus, ellentétben Vicával. Amikor ugyanis nem tetszik valami neki, azt erővel, még inkább hangerővel, erőszakossággal akarja lerendezni, ahogy igyekezett minden bajt elhárítani a kis csonka családunk feje fölé, de hát végül is én már nem vagyok tízéves, ez velem nem megy. Mondogatja is, hogy ne vele szemben legyek ilyenkor felnőtt, meg ne hivatkozzak a magánszférámra, amíg a lakásában lakom, addig aggódik értem, figyel rám, beleszól az életembe. Említettem már, hogy mennyire egészségtelen, ha egy idősödő anya a korosodó lányával él egy háztartásban, ráadásul egy villámhárító vagy éppen közös ellenség férfi nélkül? Na ezért.

Visszatérve két örök barátnőmre, egyik este mégiscsak összejöttünk, és nagyon nekem estek. Nem úgy, mint az anyám, ők ugyanis taktikusabbak voltak, de mégiscsak rámutattak, hogy ez az élet nem vezet sehova sem. Éreztem ezt persze már én is, de olyan volt, mint a szerencsejáték, függővé tett. Ráadásul nagyfokú önbizalmat, magabiztosságot is adott. Mert ha rájön az ember, hogy férfiak sokasága szemében érdekes, izgalmas, vágyott, akkor ezzel saját szemében is értéknövelté, kelendő portékává válik.

- Meddig akarod még ezt csinálni? - szegezte nekem a kérdést komolyabb köntörfalazás nélkül Bea és tudtam, hogy komoly a baj, mert megint egy vakvágányon rohan életem vonata az ütköző felé.

- Ideje lenne abbahagynod és végre valóban megkeresni az igazit - kontrázott rá Vica és legnagyobb meglepetésemre a szobában egy udvarias bútordarabként csendesen ücsörgő Zoli is helyeslőleg bólogatott. Nocsak - gondoltam - tényleg ilyen nagy bajban vagyok? Zoli még akkor sem nagyon nyilvánított véleményt, ha erre valaki kifejezetten megkérte.

- Te is így látod? - néztem a srácre, akinél eddig még azt sem vettem észre, hogy milyen szép, meleg szeme van. De gyorsan ledorongoltam magam, a fiú foglalt, a barátnőmé, és különben is most más, fontosabb ügyek vannak terítéken.

- Igen, én is így látom - mondta el eddigi egyik leghosszabb hozzám intézett mondatát Zoltán és felállt a foteljából, odajött mellém és halkán azt mondta:

- Igen Kata, ideje új életet kezdened. Mondj le minden randit, holnap mindhárman elmegyünk egy kiállítás megnyitójára.

Azzal, mint az indián, amikor uffot mondott, vagyis, hogy „én beszéltem”, fogta magát és kiment a szobából. Én meg néztem utána, mint a vásáron vett malac, hogy most akkor mi van?

- Hallottad - mondta Vica. - Holnap.

A két csaj meg, mintha ott sem lennék, a háztartás problémáiról kezdett csevegni.

Lehet, hogy tényleg nem voltam ott. Agyilag biztosan nem.

11.

- Miféle tárlat ez, kinek a kiállítása?

Nem nagyon avattak be a barátaim a dologba, majd meglátod, intéztek el egyszerűen. Amikor a pincéhez értünk, ahol a kis galéria működött, a bejáratnál, ahol talán egykor az éppen akkor kapható szén- és fafajtákat írták ki, ahogy egy jobbfejta tüzelőanyagot árusító kiskereskedelmi egységénél volt ildomos, egy igen szerény plakát hirdette, Pincze Joci alkotásaiból nyílik ezen a késő délutánon kiállítás. Röhhöghetnékem támadt, pincében lesz a Pincze kiállítás? Ez aztán vicces. Meg mi az, hogy Joci? Nem József? Miért nem Dodó, vagy Jóska? Mindegy is, nemigen vártam sokat a műalkotásoktól.

Meglepett, hogy milyen sokan zsúfolódtak be a nem túl hatalmas egykori szenes pincébe. Gyorsan elfelejtettem kinti pikírt hangulatomat, tetszett a sok vidám ember, többsége korombeli, csak a festményekkel nem voltam igazán kibékülve. Miután divattervezői tanulmányaim során rengeteget kellett rajzolnom, meg elég jól is megy, vagy talán már csak ment, valamit konyítok a művészethez. Ugyan ez az avantgárd, talán szürrealista stílus nem egészen az én szívemhez szóló, de nem tagadom, volt bennük érdekesség.

- Gyere - fogta meg a könyökömet a maga laza visszafogottságával Zoli -, bemutatlak a művészeknek.

- Pincze Joci vagyok - nyújtotta kezét a nemek közötti protokollra fittyet hányó művész - örülök, hogy eljöttél.

- Te vagy a kiállító? - néztem rá meglepődve. - De hiszen mi már találkoztunk.

- Emlékszel rám? Hát ez fantasztikus. Erre nem számítottam. Valóban összefutottunk egyszer egy társaságban. Azóta kereslek.

- Engem? Nem tévesztesz össze valakivel?

- Aligha.

Csendesen bámultam rá, mint borjú a legendás új kapura és a ritka alkalmak egyikeként nem jutott eszembe semmi frappáns mondat, amivel élet vehettem volna ennek a furcsa társalgásnak. Nagy nehezen, mint első bálozó szüzlány az őt felkérni szándékozó, izzadó tenyerű lovagjának, csak kinyögtem.

- Szerencséd van, most itt vagyok.

12.

Amikor véget ért a megnyitó és az utolsó látogató is elment, Joci elhívott hármunkat a lakására, hogy ünnepeljük meg vele a kiállítását. Jóval később tudtam csak meg, hogy mindez előre megtervezett volt, barátaim, mint tapasztalt összeesküvők, nagy titokban szervezték meg eddigi életem megpuccsolását, amelyben Joci kulcs-, vagy még inkább főszerephez juthatott.

- Te itt laksz? - néztem körül a szenespince galériától pár percnyi sétára lévő öreg ház harmadik emeletének lakásában, amely inkább volt tárlat, mint otthon. A falon körben felaggatott, a sarokban fal felé fordított, egymásnak támasztott vásznak, festmények sokasága, a szobákban, konyhában férfias rend, vagyis inkább rendetlenség. Nekem mégis tetszett, amit láttam.

Joci, nem túl magas, se nem izmos, ugyanakkor majdnem kopaszra nyírt fejű, erősen ritkuló hajú, de mégis megnyerő kinézetű férfias férfi, kellemes házigazda volt, érdekes történeteket mesélt a művészvilág berkeiből. Természetesen a legtöbb festőt, szobrászt egyáltalán nem ismerem, még csak nem is hallottam róluk, de ez cseppet sem zavart. Aztán egyszer csak a sok folyadék, amelyben tisztos részt vállalt az alkohol, kiszólitott a mellékhelyiségbe, ahol egy kicsit el is időztem, hogy ziláltságomból újból embert, pontosabban egy rám vallóan csinos nőt varázsoljak. Amikor visszamentem a többiekhez - vagyis csak mentem volna hozzájuk - nagy csend fogadott. A sarokban halkán muzsikált valamilyen lejátszó, a fotelben Joci ült, két pohárral a kezében.

- Itt meg mi történt? - néztem rá csodálkozva - hova lettek a barátnőim?

- Itt hagytak - közölte nemes egyszerűséggel Joci. - Remélem, nem félsz velem kettesben maradni?

Ezen aztán elévődtünk, bár tényleg furcsállottam, hogy a barátnőim csak úgy elpárologtak. Na ja, ötlött fel bennem, ez is a tervük része, össze akarnak engem hozni Jocival. De ehhez két ember kell, és már vettem is a táskámat, hogy induljak.

- Látom, nem tartod jó ötletnek. Igazad van, ez így túl gyerekes. Sajnálom, hogy elmész, de megértelek. De ha már kitöltöttem, igyuk meg ezt a jóféle kis itókát, aztán mindenki menjen, amerre lát. Megjegyzem, én inkább akkor is itt maradok.

Meglepett, hogy nem erőszakoskodik, hogy ilyen könnyen lemond rólam. De azt már nem, Katát (ez én vagyok) nem lehet csak úgy elengedni, érte harcolni kell! Ölemben a táskámmal leültem és lassan kortyolni kezdtem a valóban jóféle nedűt.

13.

Sokszor gondolkodtam már azóta, hogy hogyan is alakul az életem, ha Joci másként viselkedik, ha meg akar győzni, hogy maradjak. Nyilvánvalóan eljöttem volna, aztán anyámnak megint elsírtam volna a bánatomat, mert a srác tulajdonképpen meglehetősen szimpatikus volt már az első pillanattól. Nem úgy, mint egykor a Pöttyös könyvek sorozatának lányregényeiben, hogy csak meglátni és megszeretni egy pillanat stb., meg mint villámcsapás úgy ért a szerelem, meg hogy ásó kapa nagyharang... Ugyan már, ez a 21. század és én modern nő vagyok!

A lényeg a lényeg, vagyis, hogy ott maradtam. Nagyon. Reggel tőle mentem munkába, Joci el is kísért, ameddig engedtem, mert pletykát azért nem akarok. Mint egyetlen gépészmérnök, tervező igencsak szem előtt vagyok, az irodabeli fickók meg árgus szemekkel figyelnek és jóval pletykásabbak, mint a korombeli ifiasszonyok.

Anyám egyre ritkábban talált otthon, már-már hiányolta is a minden esti sírást-rívást, panaszkodást. Időnként hazamentem egy-egy újabb göncért, de lassan már, ha azt mondtam, hogy hazamegyek, Joci lakását értettem.

Az én emberem tényleg nagy művész. Nem azért, amiket fest, az továbbra sem az én világom, bár ezt óvakodom a tudtára hozni, de amilyen okos gyerek, nagyjából tudja is, hanem azért, ahogy engem kezel, ahogy, mint egy hangszeren, játszik a lelkemen és persze a testemen is.

Odakint még mindig teljes a zűrzavar, nagy a vidámság, engem, az ünnepeltet, a ma negyvenévest már el is felejtettek, de ez inkább jól esik, minthogy bántana. Kellett ez a kis szembenézés, de a pillanatnyi megnyugvást - úgyis tudom - hamarosan felváltja majd az aggodalom. Joci lehet, hogy gyereket szeretne, de én már e lehetőség legvégén járok, lehet, hogy házasságot is, bár erről még csak sejtetés szintjén sem tett említést, lehet, hogy maholnap megun, és akkor mi lesz?

Persze, hogy én is szeretnék végre révbe érni (micsoda marhaság, miért érne révbe egy ember, aki nem is hajó?), talán még feleség és anya is szeretnék lenni. Mert negyvenen túl már egy másik világ kezdődik, és ez idegesít, félelemmel, sőt rémülettel tölt el. Ahogy az is, hogy vajon amit érzek Joci iránt, szerelem-e az, vagy a birtoklás öröme, esetleg szeretet, ami szerintem sokkal értékesebb, mint a kémia kiváltotta, gyorsan jótállását veszítő szerelem. Amúgy is, mint tudjuk, a szerelem öl, butít és nyomorba dönt, igaz, addig viszont nagyon édes.

Még sohasem mondtam ki, de nehezen tudnék Joci nélkül létezni. Nélküle már nem vagyok az a magabiztos nő, mint voltam a legvadabb tinderes időszakomban, amikor férfiszívek sokaságán tapostam, de nem vagyok olyan elesett sem, mint voltam előtte tapasztalatlan-ságom korában például Andrisommal.

Hogy ott egye meg őt a fene, ahol van.

14.

- Na?

Joci kukkantott be újra és tette fel ezt az összetett kérdést.

- Jól van - sóhajtottam és lassan, elgémberedett tagokkal kezdtem kikászálódni a fotelból. - Megyek már!

- Itt az ünnepelt - rikkantotta Bea férje, Gábor, akin már látszott, hogy komoly viszonyba került Joci bőséges italkínálatával.

- Letisztáztál mindent? - kérdezte Vica, aki mindig tudja, hogy éppen mit és miért csinálok.

- Le - válaszoltam kurtán.

- És mire jutottál?

- Közhely. Csak annyira, túl rövid az élet ahhoz, hogy butaságokkal töltsük.

- Töltsük inkább itallal a poharunkat! - harsogta Gábor, Bea sokat ígérő rosszálló tekintetétől kísérve.

- Igen - folytattam -, valóban túl rövid az élet. Én pedig most befejezem.

- Mit - döbrentek meg a lányok - az életed?

- Nem. A butaságokat. Mert az életem eddig nem volt más, mint butaságaim egymásutáni-sága.

- Éljen az új Kata! - mondta Zoli és én közben megint csak arra gondoltam, hogy valóban szerelmes vagyok-e Jociba, simán megszerettem, vagy csak már megszoktam. Mert ha igen, akkor az nekem nem elég, nem kell a megszokás, a beletörődés, a megalkuvó elfogadás. De aztán, mint aki felébred az örökké más után vágyódás rémálmából, nagy hirtelen megráztam a fejem, és hogy véglegesen kiűzzem magamból a lelkemet, gondolataimat rendre mérgező, újra és újra előbúvó, folyamatosan sugdosó, uszító, kellemetlenkedő és rontó szellemet, felkiáltottam:

- Ebből elég volt!

Az értetlenkedő tekintetek sem érdekeltek, mert egyszerre oly tiszta, fényes és világos lett minden, mint a reggeli nap.

Baj van Rozikám?

1.

- Mit szóltak?

- Mihez?

- Ne szórakozz! Nagyon jól tudod, hogy miről beszélek. Szóval megint nem mondtad meg nekik.

A hatvanas évei első harmadában járó, csinos, ápolt, középmagas, parányit telt asszony vilámló szemekkel nézett az előtte zavartan ácsorgó szikár, erősen kopaszodó, ősz hajú férfira, aki idegesen igazgatta szemüvegét, mielőtt válaszolt volna.

- Megpróbáltam, de nem úgy alakult a beszélgetés. Tele voltak problémával, azokat kellett kibeszélniük.

- Sohasem lesz másként. Nekik mindig lesznek problémáik, azt bezzeg nem kérdezik meg, hogy mi van veled.

- Ne legyél igazságtalan, szeretnek engem, csak hát olyan nehéz manapság boldogulni, olyan zaklatott a világ, nem jut már erejük velem törődni. Látják, hogy megvagyok, mozgok, teszem a dolgomat, nem kérek tőlük semmit sem, hát fel sem merül a gondolataikban, hogy valami bajom lenne, vagy változtatni szeretnék az életemen.

Az asszony elgondolkodott, majd halkabban kérdezte:

- Akarsz egyáltalán?

- Mit?

- Hát változtatni. Végül is erről van szó, csak félsz kimondani.

- Ne beszélj számaróságokat! - kapta fel a vizet a férfi. - Már miért kellene nekem félnem bárkitől is? Különösen nem a gyerekeimtől.

- Mégsem mondtad el nekik.

- Ne nyaggass! Majd elmondom, ha itt lesz az ideje.

2.

Pallagi Tamás nem érezte jól magát a bőrében. Margó és közte mind gyakoribbak voltak az ilyen viták, számonkérések. Tudta ő, hogy nem jól viszonyul a helyzethez, bár azt nem vallotta be még magának sem, hogy tart a gyerekeitől, de valahogy úgy érezte legbelül, hogy imádott felesége emlékét is megsérti, ha előáll a kettőjük ügyével, azzal, hogy szeretik egymást, össze akarnak házasodni, együtt akarnak élni. De Tamás a gyerekeit ismerve érezte, sőt tudta, hogy ha mindezt bejelenti, abból vita, veszekedés lesz, a két gyerek, akik egyébként szinte semmiben sem értenek egyet, majd összefognak és megpróbálják lebeszélni apjukat a - szerintük - felelőtlen lépésről. Még azt se mondhatja, hogy féltik a leendő örökségüket, hiszen amit az ő fizika tanári és Zsóka könyvelői fizetéséből, meg az elhalt családtagok utáni nem túl fényes örökségükből félretettek, azt még felesége életében szét is osztották a gyerekek között, amikor az egyiknek lakásra kellett a pénz, a másiknak meg autóra. Itt van még ez a lakótelepi két és félszobás, harmadik emeleti lakás, hát ez is ér majd valamennyit és Margóval már

abban is megegyeztek, hogy ha ő hal meg előbb, mármint Tamás, akkor a lakást a két gyerek örökli, legfeljebb Margó haszonélvezete mellett. De persze nekik még eszük ágában sincs meghalni, a gyerekek meg már sínen vannak, szóval ez nem lehet akadály a boldogulásuk előtt.

Tamás békítőleg ölelte át Margót, aki duzzogva próbált kibontakozni az ölelésből, de aztán megadta magát és szerelméhez simult. Így álltak vagy egy percig, amikor Margó egy könnyed csókkal kibontakozott a férfi karjaiból és a szemébe nézett.

- Ha nem félsz, akkor mi a baj? Bennünk, a mi kapcsolatunkban nem bízol? Vagy csak bennem?

- Ugyan már! Tudod, hogy szeretlek, ezt érezned kell és meg is beszéltük. Szükségem van rád és remélem neked is rám, de oly nehéz beszélnem erről a gyerekek előtt. Ha Rozikára nézek, olyan, mintha az anyját látnám, a kék szeme, a szinte átható tekintete olyan, mintha Zsóka szemébe néznék. Ő pedig lehet, hogy nem tudatosan, de él is ezzel a fegyverével, ha valamit akar tőlem, vagy el akar érní velem szemben. Zsókának is sokszor elég volt csak rám néznie és máris elérte, amit akart.

- Nem tudok és nem is akarok versenyezni a feleségeddel. Ő volt életed szerelme, ezt tudomásul veszem, szült neked két szép és sikeres gyereket, ami nagyon szép dolog, de sajnos ő három éve meghalt. Az életnek meg mennie kell tovább. Szerinted Zsóka azt szeretné, ha te életed hátralévő éveiben csak a gyásznapok éljél? Vagy a gyerekeid akarják ezt?

- Nem, szó sincs róla, és amiket elmondtál azokat én is tudom, de még nem megy.

3.

Pallagi Tamás 24 éves volt, amikor megismerkedett Zsókéval, a nála egy évvel fiatalabb nővel, akit a mai iskolatitkárokénak megfelelő munkával bíztak meg a munkahelyén. Tamás éppen akkor került ki az ELTE-ről, a tanárképző egyetemről fizika tanári képesítéssel és a patinás budapesti középiskola egyik fizika tanára lett. Találkozásuk első pillanataitól volt köztük valami, amit nevezhetünk szikrának, divatos kifejezéssel a kémia működésének, vagy csak egyszerűen szerelemnek első látásra. Zsóka kedves, de a korát meghazudtolóan komoly nő volt, Tamás meg hiába lett tanár, még csak egy tapasztalatlan tacsó volt.

Hamar összeházasodtak, kettőjük kapcsolatát mindig is Zsóka határozta meg, ő volt a családfő a családban, hiába szólt a logika és a szikár értelem Tamás mellett, a jó döntéseket majdnem mindig az asszony hozta meg. De Tamás ezt cseppet sem bánta, még sokévnnyi házasság után is szerelemmel tekintett nejeire. Aztán mindennek vége lett, az asszony ura tudta nélkül ment kivizsgáltatni a számára egy ideje sok bajt, fájdalmat okozó gyomrát, a diagnózis pedig gyomorrák volt.

A műtét után már-már úgy tűnt, hogy Zsóka, ha nagy áldozatok árán is, a gyomra elvesztésével megússza és még jó néhány év várhat rá, de hiába volt az orvosok minden igyekezete, a daganat addigra már szétszóródott a testében, megtámadta az agyát és végül igen gyorsan el is vitte az akkor még csak 61 éves asszonyt.

Tamás akkor úgy érezte itt a vége az életének, elvesztette énje egyik felét, támaszát, élete társát, szerelmét, léte innen kezdve már csak vegetálás, várása a megváltó végnek. Dolgozott még egy-két évig és amikor eljött az ideje, elment nyugdíjba. Aztán csak elveszetten ücsörgött otthon a rideggé vált hangulatú lakásban, a múlton merengett, régi fényképeket, videó-

felvételeket nézegetett, emésztette magát és gyerekei meghívásait is csak ímmel-ámmal fogadta el.

Majdnem három év telt el így, aztán egy semmit sem ígérő nap reggelén minden megváltozott. Elfogyott a kenyere, hát lement a közeli kisboltba venni egy keveset. Aznap viszont valamiért nem érkezett friss kenyér, Tamás nagy bosszúsan kénytelen volt elvillamosozni a távolabbi szupermarketbe.

Megvette a kenyeret és ha már ott volt, néhány fontosabb tisztítószert meg egy készletet, hogy még az ebéddel se kelljen törődnie. A pénztár előtt hosszú sor állt, délelőtt lévén csak egy működött a nyolc közül. Nem nézett ő senkire sem, elvult a maga gondolataival. Éppen sorra került, amikor az előtte már fizetett hölgy nejlonzacskója a bepakolt termékek súlya alatt kihatott és a sok portéka nagy csattanással a pénztár előtti kövezeten landolt. Tamás azonnal odaugrott és elkezdte a pénztáros nyújtotta reklámszatyorba összeszedni a nő szétszóródott tárgyait. Az asszony kétségbeesetten fogadta el a férfi segítségét. Amikor Tamás felajánlotta, hogy segít hazavinni a sok holmit, az asszony tiltakozott, megoldja ő azt egyedül is, már eddig is sokat segített neki a férfi, de végül is elfogadta a felajánlást. Gyalog indultak a nő közeli lakása felé.

4.

Így kezdődött. Az utcán Tamás illendően bemutatkozott, menet közben semmiségekről beszélgettek, többek között az asszony kérdésére elmesélte, hogy mit keresett ebben a boltban, ahol csak nagy ritkán jár. A ház elé érve Tamás átadta a szatyrot és közben a nő kezéhez ért. Mindketten olyan zavarba jöttek, mintha tizenéves diákok lennének. Az asszony hirtelen ötlettől vezérelve meghívta egy pihentető, frissítő kávéra a férfit, aki szabódva ugyan, de elfogadta a meghívást.

Az egyszobás komfortos lakás ragyogott a tisztaságtól. Dudás Margit, Margó leültette a férfit a szobában és kiment a konyhába kávé meg valami kis harapnivalót készíteni. De addig is szóval akarta tartani Tamást, aki viszont egy idő után megunta a távbeszélgetést és kiment Margó után. Meg is beszéltek, hogy a parányi konyhában isszák meg a kávéjukat, aztán mindegyikük megy a dolgára.

Ebből aztán semmi sem lett. Margó, aki egy cég adminisztrátoraként kereste kenyerét, unokája aznapra éppen szabadnapot vett ki, mert délután egy hivatalos ügyét kellett elintéznie, Tamásnak meg semmi dolga sem volt. Órákig beszélgettek, mindent megtudtak egymásról, azt, hogy Margót hat éve megcsalta a férje, Feri, amit nem nézett el emberének. Szétköltöztek, majd el is váltak, a volt férj meg összebútorozott szeretőjével. Hogy össze is házasodtak volna, arról Margó már semmit sem tudott, de állította, nem is érdekli. Margónak és Ferinek van egy közös fiuk, Ádám, olyan magának való gyerek, informatikus és nagyjából el is vész a digitális világ útvesztőiben. Nem nősült meg, nincs gyereke, Margónak unokája és talán sohasem lesz.

Tamás mesélt az ő két gyerekéről a harmincöt éves Rozikáról, lánya két gyermekéről, az unokáiról, a hétéves Lucáról és az ötéves Mátéről, meg Attila fia Patrik nevű kisfiáról, aki pontosan ugyanannyi idős, mint a kis unokahúga, Luca. Olyannyira belemelegedtek a családi történetekbe, hogy észre sem vették, már messze elmúlt dél és az asszonynak lassan indulnia kell ügye intézésére.

5.

- Szia Rozi - hívta fel nővérét Pallagi Attila az egyik vasárnap délelőttjén. - Képzeld el, apánknak nője van!

Rozika értetlenkedve fogadta a bejelentést és úgy gondolta, hogy öccse szokásához híven valamit félreértett. Szokott ilyent csinálni, szerette a szenzációkat és ha nem volt, mert miért is lett volna minden nap valami különlegesség, hát gyártott egyet. Szó sincs arról, hogy hazudott volna, ő valóban hitt abba, hogy amit hallott vagy látott, az rendkívüli. Most is valami ilyenről lehetett szó.

- Miből gondolod, hogy van valakije?

- Hát csak abból, hogy fényes nappal kézen fogva sétáltak az utcán. Ez azért már neked is gyanús lehet, nem?

Aztán töviről hegyire elmesélte mindazt, amit látott. Ahogy arra egy férfi képes, még a nőt is leírta, megállapítva, hogy az öregnek van ízlése, az asszony egészen csinos, jól öltözött, de - ő mondta így - a fater is kiöltözött, úgy látszik fontos, hogy jól nézzen ki, amikor randevúja van.

Rozika ámulattal és némi kétkedéssel hallgatta öccsét, még mindig élt a gyanúperrel, hogy Attila félreértette mindazt, amit látott. A fiatalember váltig állította, hogy nem téved, csak felismer egy összetartozó párt, így hát meg is egyeztek, hogy figyelni fogják apjukat, észrevesznek-e rajta valami változást és majd észnél lesznek, nehogy az öreg valami hülyeséget csináljon.

- Arra is gondoltam, hogy majd a nő elcsavarja a fejét, és beveszi magát apánk lakásába. Mi lesz, ha elveteti magát és amikor meghal a fater, hát ő örökli a lakást? Na, ezt meg kell akadályozni!

Ebben aztán kettőjük között igen ritka módon egyetértettek.

6.

Azt talán nem lehet kijelenteni, hogy szerelmesek lettek, de mindketten rokonszenveztek a másikkal. Az első találkozást randevúk, hosszú telefonbeszélgetések követték, Tamás kezdett megint értelmet találni az életében. Közös programokat szerveztek, sokat kirándultak és rengeteget beszélgettek. Nem voltak még idősek a testi szerelemhez sem, vonzódtak is a másikhoz, de mint az igazán jól működő kapcsolatokban, náluk is a beszélgetések, a felvetődő témák megvitatása, kitárgyalása volt a fő kapocs. Margó annak ellenére, hogy „csak” adminisztrátor, egy kiháló szakma művelője, nagyon is fürge gondolkodású, olvasott, sokat tudó nő, akivel mindenről lehetett beszélni, mindenről volt véleménye. Tamás a maga megrögzött tanáros énjével, magatartásával sokszor magyarázott, elemzett, hogy aztán egyenrangú felekként vitatkozzanak egymással, néha egészen a hangoskodásig. Ilyenkor egyikük vagy másikuk elnevette magát és a végén mindketten jót mulattak vehemenciájukon.

Már nem is tudták, melyikük vetette fel, hogy miért élnek külön, miért vezetnek két háztartást, mennyivel jobb lenne, ha összeköltöznének. Nemsokára az asszony is nyugdíjba vonul, így a nem túl izmos nyugdíjukat is jobban be tudják majd osztani. A gondolatot hetekig érlelték, megvitták, és arra jutottak, hogy az lenne a legjobb, ha Margó eladná a lakását és Tamás nagyobb lakásába költözne. Az asszony viszont logikusan úgy gondolkodott, hogy az élet számtalan meglepetést tartogathat, ezért ebbe csak akkor megy bele, ha össze is házasod-

nak, mert az biztonságot jelenthet számára és így nem fordulhat elő, hogy megunt élettársként egy csúnya napon hajléktalanként találja magát az utcán.

Tamás már hosszabb ideje készült a nagy bejelentésre, arra, hogy mindezt elmondja a gyerekeinek. Semmivel sem tartozott beszámolni nekik, de mégis, valahogy ez olyan kínosnak tűnt számára. Nősülni az ő korában? Tudta, hogy lesz ellenállás, mégpedig nem is kicsi.

7.

- Apa, beszélünk kell!

Az első gondolata az aggodalom volt, csak nincs baj, hogy ilyen korán telefonál a lánya, ráadásul nem szokott Rozika csak így kerek-perec belevágni a mondandójába. Igaz, az egyik gyermekére sem jellemző, hogy naponta felhívja őt, na mi van apám, hogy vagy, felébredtél ma reggel is, jellegű érdeklődéssel, arról sem nagyon szokták faggatni, hogy hogyan szolgál az egészsége, ő meg nem egy panaszkodós fajta, ha van is valami nyavalyája, hogy ne lenne a hetedik X-ben járva, szóval akkor sem a gyerekeivel beszél az meg.

- Baj van, Rozikám?

- Nem, legalábbis nem hiszem, de mit szólnál, ha Attilával felugranánk hozzád holnap munka után? Csak úgy, beszélgetni.

- Nocsak, nem szoktatok ti csak úgy beszélgetni velem. Valami rosszat tettem és készüljek a büntetésre?

- Szeretem a humorodat, de szó sincs ilyesmiről, ahogy mondtam, csak beszélgetünk.

Tamás még megkérdezte, hogy hogy vannak a gyerekek, mi van vejevel, Ákossal, Rozika férjével, van-e elég munkája. Ákos autószerelő, nemrégiben nyitotta meg saját műhelyét. Nemigen szokott beleszólni a családi ügyekbe, megvolt a maga világa. Aranyos, kedves fiú, de két mondatnál többet csak nagyritkán tudott eddig beszélni vele. Mindegy is, nem az ő férje, ha Rozikának megfelel, akkor neki is. Ákos rendes ember, szereti a gyerekeit, meg az ő lányát, neki ennyi elég is.

- Akkor holnap öt felé várlak benneteket - köszönt el végül lányától a férfi.

Leült és egy ideig csak úgy nézett maga elé. Az utcáról tompán beszűrődött a hétköznapi forgalom zaja, bár már tavaszodott, kint még nem volt elég meleg ahhoz, hogy nyitva tartsa az ablakokat, de nem is hiányzott neki a külvilág. Fejében kavartak a gondolatok, nemigen tudta hova tenni lánya hívását. Lehet, hogy tudnak valamit Margóról, kettőjük kapcsolatáról és most számon akarják kérni rajta? Vagy esetleg Margó találta meg valamelyiküket és ő mondta el, amit ő, az apjuk eddig még nem mert? De különben is: nincs mitől tartania, még mindig ő az apa, és a fia meg a lánya a gyerekei. Ez a világ rendje és nem az, hogy a gyerekek irányítsák a szülőket, vagy hogy beleszóljanak az életükbe. Még ura magának, nem szorul gyámságra.

Mind dühösebb lett, de az még maga előtt sem volt világos, hogy kire haragszik. Magára, hogy tetzesza volt, Margóra, aki valószínűleg teljesen vétlen ebben az egészben, vagy a kölkeire? Végül úgy döntött, hogy felhívja Margót és számonkéri rajta a történeteket. De aztán hamar jobb belátásra tért, ha ilyen hangulatban hívja, biztos, hogy összevesznek, azt pedig nem akarja. Csak nyugalom - csendesítette háborgó indulatait - majd este beszélek vele.

Így is tett.

8.

Tamás alig bírta kivárni az esti randevújukat, tudta, hogy Margó csak hat után ér haza, azt meg az asszony nem szereti, ha a férfi elé megy a munkahelyére, nem kell a pletyka, szokta mondani, amikor Tamás meg-megpedzi, hogy ráér, örömmel elmenne elé a cégéhez. De belátta, hogy nem uralhatja a nő minden idejét, hagyni kell neki szabadságot, ahogy azt is megértette, hogy az asszony szeretne lecsillapodni a napi munka után, áthangolódni a magán-ügyeire. Így hát ahogy azt megbeszélték, fél hétkor nyomta meg a kapucsengőt, hogy az asszony beengedje a házba, majd a lakásba.

- Mi újság van? - fogadta széles mosollyal az arcán Margó a férfit. - Jól telt a napod?

Tamás nem tudta, hogyan is kezdjen hozzá, valahogy úgy volt most is, mint a gyerekeinek szóló bejelentéssel: húzta, halasztotta az egészet. Pedig az ügyefogyottság, tehetetlenség sohasem volt jellemzője, még akkor sem, ha otthon felesége, Zsóka volt a hangadó és többnyire a döntéshozó is. Ez neki így volt kényelmes és nem azért hagyta, mert nem tudta volna irányítani a családot. Az iskolában szigorú, határozott tanár hírében állt, tartottak tőle a diákok, de még a kollégák is, pedig mindenkivel kedves és a lehetőségek szerint megértő volt. Most mégis bizonytalannak, majdhogynem talajt vesztettnek érezte magát.

- Újság az van - szólalt meg az elvárhatónál hosszabb hallgatás után Tamás. Margó kíváncsian ült le vele szemben a hokedlire, jobb kezével a konyhaasztalra könyökölt és állát tenyerére támasztotta. Szemét a férfi szeméibe mélyesztette. Tamás ettől kisfiús zavarba jött.

- Szóval mi az újság?

- Ma reggel felhívott Rozika, hogy beszélni akarnak velem. Ő és Attila. Kérdeztem, hogy baj van-e, vagy segítségre van-e szükségük, de ő csak annyit mondott, nem, semmi ilyen nincs, ők csak el akarnak beszélgetni velem. Holnap öt felé jönnek fel hozzám. Mit szólsz hozzá?

Margó csendesen ült és jó darabig csak nézett Tamásra, de nem szólt. A férfit kezdte idegesíteni a helyzet, vattatáson érezte magát, pedig abban soha nem volt része. Aztán nagysokára megszólalt az asszony.

- Megtudtak valamit kettőnkéről?

- Tőlem nem. És tőled?

Margó őszintén meglepődött a visszakérdezésen, sőt gyanúsításon. Rosszul is esett neki, első gondolata az volt, hogy akkor ő most látványosan megsértődik, kikéri magának és elküldi a férfit. Na nem örökre, csak egy kicsit gondolkodni. De aztán mérlegelni kezdett és ezalatt le is higgadt. Hangja teljesen nyugodt volt, amikor megszólalt.

- Imádom a humorodat. Mert ugye csak viccből kérdezted, amit kérdeztél?

Tamásnak aznap már másodszor dicsérték meg a humorát, holott ő egyszer sem viccelt, oly távol volt aznap tőle a humor, mint egykor Makó vitéz Jeruzsálemtől. De gyorsan belátta, jobb, ha úgy tesz, mintha a kérdését tényleg viccnek szánta volna.

- Persze, hogy vicceltem. De most tényleg: mondd meg, ha megtudtak valamit rólunk, az hogyan lehetséges?

- Mondjuk megláttak bennünket együtt valahol?

- Na igen, az csakugyan meglehet. De mondd, ha már így adódott, nem lenne kedved eljönni holnap ötre neked is?

Margó tekintetéből azonnal tudta, ez nem volt jó ötlet.

9.

Megnézte az óráját, öt perccel járt fél öt előtt. Türelmetlen volt, úgy érezte, mintha nem is a saját utódjai, de valamilyen ellenőrző bizottság érkezne hozzá, pedig még tulajdonképpen nem is tudta, hogy mit akarnak tőle a gyerekei. Lehet, hogy bele akarják vinni valamilyen üzletbe, esetleg vennének közösen egy nyaralót és az ő megtakarításaira is igényt tartanának, de ezek nemigen illettek egyik csemetéjének a beállítottságához sem. Biztos, hogy megláttak Margóval, ezért jönnek. Jobb, ha felkészülök, elmélkedett, mert ez kellemetlen beszélgetés lesz.

De nem tudott felkészülni, pontosabban nem tudta, hogy mire készüljön. Bízott a tanári eszében, a logikában és abban, hogy mégiscsak ő az apa, nem kell engedélyt kérnie semmire sem. Bekészítette a kávéfőzőbe a kávé, kitette az asztalra a cukrot, bár tudta, hogy Rozika annyira vigyáz az alakjára, hogy csak édesítővel issza a kávé és kirakott az asztalra olyan agglégényes módon egy kis szárazsüteményt is. Abban biztos volt, hogy Attila ezt is lelkesen rágsálja majd.

Megint az órájára nézett és bosszankodva állapította meg, hogy ideges, ahogy régen Zsóka mondta, liftezett a gyomra. Sokadjára nézte meg újra az óráját, de az csigalassúsággal haladt előre. Sokszor mondogatta gyerekeinek, amikor azok kicsik voltak és várták a születésnapjukat, vagy a karácsonyt, hogy ne sietessék az időt, ugyanis túl gyorsan múlik, gyorsabban, mint az jó lenne, de hát egy gyerek előtt még tengernyi az idő, valamennyit akár gyorsíthat is a folyásán. Az ő korában meg inkább lassítaná az ember az időfolyót, ezzel szemben a napok, hetek, évek mind nagyobb sebességgel kergetik egymást.

Olyannyira elmélyült az idő viszonylagosságának filozófiai fejtegetésében, hogy összereszt a csengőszóra. Fürgén felállt a fotelból és kiment ajtót nyitni. Rozika lépett be először, mögötte az öccse. A fiatal nő arcon csókolta apját, Attilával meg férfiasan kezelt ráztak.

- Menjete be, ismeritek a járást. Én felteszek egy kávé, aztán beszélgethetünk.

- Nos, mi szél hozott benneteket haza? - tette fel a kérdést már a gőzölgő kávé mellett, de olyan hangon, mint évtizedeken át feleltetésekor az osztályában. Talán túlon túl is tanári volt a hangneme, nem annyira a szülő szölt belöle, vélhetően tudat alatt is így leplezte szorongását, idegességét.

Rozika öccsére nézett, de Attila, mint gyerekkorukban oly sokszor a csínytevések utáni számonkéréskor, lesunyta a fejét és hallgatott. Tamás tudta, hogy Attila most is inkább nővére háta mögé bújna és várná, hogy az megoldja a helyzetet. Ez megnyugtatta, és hirtelen melegség öntötte el a szívét. Ezek azért mégis csak az ő gyerekei, remek emberek, majd mindenben megegyezik velük.

Végül is Rozika vette a bátorságot és belevágott. Igaz, előtte ment egy-két bemelegítő kört, megkérdezte, hogy hogy van az apja - nocsak gondolta a férfi, ez sem túl gyakran fordul elő - meg azt is megkérdezte, hogy mivel tölti a napjait, nincs-e szüksége valamire. De aztán erőtt vett magán és a közepébe vágott:

- Tudod apa, jobb lenne, ha Attila mondaná el, de ismered, hogy milyen. A lényeg, hogy valamelyik nap látott téged egy nővel kézen fogva sétálni. Mondd, apa, van valakid?

Tamás fürkészően nézett a lányára, szerette volna leolvasni az arcáról, hogy mi erről a véleménye. De aztán bólintott, csak nem fog itt hebegni-habogni a gyerekei előtt, amúgy is mindig az egyenes beszédet kedvelte.

- Igen, van.

- Mesélnél róla?

- Szívesen. Dudás Margitnak hívják, én csak Margónak szólítom. Hatvanhárom éves, elvált, egy negyvenéves fiúgyermek édesanyja. Még dolgozik, de nemsokára nyugdíjba megy. Mire vagytok még kíváncsiak?

A két fiatal hallgatott, aztán Attila szólalt meg, érezhető izgalommal a hangjában:

- Nem is mondtad.

- Nem, de tény, hogy egy ideje készülök rá.

A szobában olyan csend lett, hogy ha lett volna légy, akkor a zümmögése repülőgép zajával érhetett volna fel. De csak alig hallhatóan az utcai zajok szűrődtek be. Tamás mindinkább nyeregben érezte magát, hagyta, hogy megizzadjanak a gyerekei. Megint csak Rozika vett erőt magán.

- És mondd, apa, mi a szándékod vele?

- Mi a helyzet, szerepet cseréltünk? Ti lettetek az én gondviselőim, én meg a gyerek? De igazatok van, ha nem is tartozik rátok, hiszen amíg anyátok élt mindvégig hűséges és szerető férje voltam, ahogy benneteket is felneveltünk együtt, igazán remek emberek lettetek, vagyis anyátok halálával nem lett vége az életemnek, még akkor sem, ha évekig úgy is éreztem. Egy véletlen összesodort bennünket Margóval, akivel nagyon jól érezzük magunkat együtt és igen, össze akarunk költözni, hogy együtt éljünk. További kérdések?

Rozika kezdett belemelegedni, Attila megint csak lehajtott fejjel ücsörgött nővére mellett. Aztán talán, hogy múlassa az időt, oldja a feszültséget, apja elégedett tekintetétől kísérvé elkezdte rágcsálni a szárazsüteményeket.

- El is veszed?

- Igen, ez a tervem.

- Apa, helyes ez? Nem sérted ezzel anya emlékét?

Tamás bosszús lett, helyben vagyunk, gondolta, most kijátssza Rozika az érzelmi kártyát, már gyerekkorában is jól keverte a lapokat.

- Nézd, Rozikám, nem a régi Indiában élünk, ahol az élő feleséget elégették máglyán az elhunyt férj holttestével együtt, ráadásul nálunk nem a férj, hanem legnagyobb szívfájdalmamra a feleség halt meg. Édesanyátok, amíg csak élek, a tudatom utolsó pislákolásáig az életem része lesz, Margó nem tudja és nem is akarja helyettesíteni, de az élet megy tovább és én még élni akarok. Remélem ez ellen nem emeltek kifogást. De úgy gondolom, hogy most minden fontos információt megtudtatok, beszéljetek inkább magatokról, a gyerekekről. Higgyétek el, jobb téma, mint az én öreg életem.

A két fiatalnak nem volt bátorsága újabb kérdéseket feltenni, de Tamás is tudta, hogy ezzel még nincs vége a Margóval, házasodásukkal kapcsolatos ellenvetéseknek.

10.

- Nem vagy te ehhez öreg?

- Ne szemtelenkedj, mert megpofozlak. Akárhány éves is vagy én vagyok az anyád!

Margó szeretettel nézett fiára. Tudta, hogy Ádám nem pimaszkodik, csak élcelődik, nagy valószínűséggel attól sem lenne kiakadva, ha az anyja férjhezmeneteli szándékát fejen állva közölte volna vele. Sohasem volt egy izgága, kötekedő ember, elvult a maga világában és ha békén hagyták, ő biztosan nem kereste a bajt.

Dudás Ádám már negyven felé közeledő, nőtlen, vagyis már inkább agglegény, egymaga él egy kis lakótelepi lakásban, vagy inkább egy gépraktárban, a tényeknek leginkább ez a jellemzés felelne meg, hiszen ágyát, íróasztalát, szekrényeit körülveszik, megtöltik a régi és újabb informatikai eszközök, gépek. Apjával csak hézagosan tartja a kapcsolatot, időnként az apja ír neki egy-egy e-mailt, vagy rácsörög telefonon, de beszélgetéseik meglehetősen felszínesek és rövidek. A „mi újság van”, „hogyan vagy” kérdéseken túl alig van mit megbeszélniük. Anyjával valamivel bensőségesebb a viszonya, különösen akkor vált ilyenné, amikor apja hat éve lelépett tőlük és összebútorozott egy jóval fiatalabb nővel. Anyját ez érthetően megviselte, akkor úgy érezte, mellette a helye, segítenie kell ezen túljutnia.

Ádám informatikusként dolgozik, már amikor van munkája, mert nemigen bírja a kööttségeket. Reggel nyolcra bejárni egy céghez, ott tenni-venni fél ötig, majd élni sokak életét családdal, bevásárlással, szemétlevitellel, hát ez nem neki való. Inkább leszállította igényeit, nemigen ismerkedik nőekkel, mert ugyebár azoknak mindig vannak elvárásaik, neki meg pénze alig, így inkább él szenvedélyének, napjai nagy részét a digitális világban tölti.

- Túl jó az életed, ezért elérkezettnek láttad az idő, hogy elrontsd? Hogy jutottál arra az elhatározásra, hogy férjül veszel valakit? Amúgy ki a balszerencsés fickó?

Margó részletesen beszámolt Pallagi Tamásról, találkozásukról, a közöttük kialakult bensőséges kapcsolatáról, a férfi családjáról. Ádám csendesen hallgatta anyja szavait, nézte az idősödő asszonyt és megállapította magában, hogy egészen megfiatalodott, úgy tűnik, megint célja adódott az életben.

- Mit mondtál, Pallagi Tamás? Csak nem a gimnáziumom fizika tanára? Nahát, de kicsi a világ!

- Nem emlékszem, hogy tanított volna téged, Tamás. Korábban én még csak nem is hallottam a nevét.

- Engem nem tanított, de ismertem az iskolából. Kemény fickó volt, félték tőle a srácok, de nekem sohasem volt bajom vele. Igaz, dolgom se sok.

- Meglep, amit mondasz.

- Hát még hogy meglepődsz, ha elmondom, hogy ismerem a lányát. Rózsa vagy Rozália lehet a neve, már csak homályosan emlékszem rá, ő is odajárt a gimibe én meg hajtottam rá, elsős volt, amikor én negyedikes, de nemigen akart összejönni a dolog.

- Nahát - csapta össze a kezeit Margó. - Még ilyet!

- Mit tudsz róla?

- Személyesen még nem találkoztunk, Tamás mintha félne a gyerekeitől, húzza-halasztja a bemutatásomat. Azt tudom, hogy Rozika női fodrász lett, van férje, két kisgyereke. Az öccse, Attila apja példáját követte, tanár, kémia tanár lett, neki meg egy kisfia van.

- Érdekes lesz, amikor az esküvőtökön Rozika mellett állva figyeljük majd egybekeléseket. Légy boldog, anyám!

11.

- Van valami ötleted?

Attila már másnap reggel hívta a húgát, nemigen érezte eredményesnek apjuknál tett látogatásukat. Az igazsághoz tartozik, hogy ő igazából csak fontoskodni akart, érdekessé akarta tenni magát, mint mindig, ahogy már gyerekként is, amikor úgy érezte, hogy nővére határozottsága,

magabiztossága, gyors gondolkodása elnyomja őt. Pedig a szülei nem nagyon tettek különbséget közöttük, mindkettőjüket imádták és Rozika csak annyival kapott több figyelmet, amennyivel többet tett is érte. Meg aztán ő a lány, neki voltak mindig suttogva megbeszélendő dolgai anyjukkal, neki meg ez kimaradt az életéből, talán ezért is volt hiányérzete. Ha szívére tette a kezét, most is bevallotta magának, hogy az a lakás cseppet sem számít neki, igaz, jól jön majd az a néhány millió, amit ő kaphat apjuk halála után, de szépen élnek Dórával, feleségével, mindketten a gimnáziumban tanítanak, de míg ő a diákoknak száraz kémiát, addig Dóra magyar nyelvet és irodalmat. Nem keresnek sokat, a pedagógusok sohasem keresnek sokat, de kijönnek belőle. Szülei a házasságkötésükkor mindkét gyereküknek szépen adtak útravalót megtakarított pénzükből, vagyis nem szorul ő apja támogatására, de azért az sem lenne jó, ha valami idegené lenne a lakás.

- Ötletem? - kérdezett vissza Rozika. - Nos, ötletem számtalan van, csak éppen Ákos ültette a fülembe a bogarat, amikor apáról és a leendő házasságáról beszélgettünk. Megkérdezte, hogy van-e jogunk megakadályozni a frigyét és ha megtesszük, nem éppen ezzel ártunk-e az öregnek. Ugyanakkor én sem akarom, hogy bekerüljön a családba az az idegen nő, fogalmunk sincs, hogy milyen ember, lehet, hogy csak behálózza apát, mert célja van vele, mondjuk pénzhez akar jutni, közöttünk meg majd ellenségeskedést szít. Hallottunk már ilyent. Lehet, hogy mégiscsak meg kellene akadályoznunk ezt a házasságot.

- De hát éppen az előbb mondtad, hogy ezzel ártunk apának.

- Így van, de az is lehet, hogy később meg hálás lesz majd nekünk ezért.

- Ha egyáltalán még szóba áll majd velünk azok után, hogy beletenyerelek az életébe.

- Akkor szerinted mit tegyünk? Dőljünk hátra és várjuk a fejleményeket? Csak nézzük apánk filmjét, mintha moziban lennénk?

Végül is kettőjük viszonyában szokatlan módon ezúttal Attila állt elő ötlettel.

- Mi lenne - vetette fel óvatosan -, ha megkeresnénk az asszonyt és mielőtt még apával egyeztetni tudna, mondjuk úgy, hogy rajtaüténénk és elbeszélgetnénk vele?

- Jó ötlet - egyezett bele Rozika. - Akkor ennek megszervezését rád is bízom. Találd meg a nőt és hozd össze a találkozásunkat, de erről az egészről csak mi ketten tudjunk. Rendben?

12.

Attila a mindennapokban cseppet sem volt olyan háttérbe szoruló, bizonytalan, mint amikor a nővérel beszélget, vagy kettőjüknek kell dönteni valamiről. Jó humorú ember, akit tanítványa ellenére is kedvelnek a diákjai, ahogy többnyire a tanári kar tagjai is. Sok jó ötlete van, ezt is szeretik a tanulói, mindig előáll valami érdekességgel, újdonsággal. Ezúttal egy kicsit tanácstalan volt, mert mindössze annyit tudott, hogy apjuk barátnőjét - menyasszonyként nem is akart gondolni rá - Dudás Margitnak hívják, de hogy a Dudás a lánykori neve lenne, vagy az asszonyneve, azt egyáltalán nem tudta.

Attila azt tette, amit nagyjából mindenki tesz, az internethez fordult. Bár voltak aggályai, hogy egy 63 éves nő, akinek a foglalkozását, címét sem tudja, fenn van-e valamilyen közösségi portálon, van-e valamilyen adat róla a világméretű adatbázisban, de hát próbálkozni azért csak lehet. Az gyorsan kiderült, hogy a Dudás név egyáltalán nem ritka, sok találat érkezett, de Margittal már jóval kevesebb. Margóról semmi információ sem volt a neten, viszont keresgélés közben, az egyik közösségi portálon ismerősnek tűnt az egyik név: Dudás Ádám. Csak arra nem jött rá és ez nagyon zavarta, hogy honnan is ismerheti a fickót. A fotója

semmit sem jelentett neki, egy középkorúság felé haladó szikár férfit látott, cseppet sem ismerőset.

Amikor Rozikának töredelmesen bevallotta, hogy fogalma sincs merre induljon, és beszámolt neki a kutakodásáról, már csak egy ötlete volt, hogy követik egyik nap az apjukat, aki elvezeti majd őket Margit lakásához, aztán majd, amikor eljön onnan, ők becsengetnek. Elég vérszegénynek tűnt a terv, de jobb ötletük nem volt.

- Apropó - csapott fejére Attila -, az egyik közösségi portálon találtam egy Dudás Ádám nevű fickót, rettenetesen ismerős nekem a név, de fogalmam sincs, honnan ismerem, már ha tényleg ismerem. Nincs ötleted?

- Nekem is ismerős. Nem lehet, hogy azért, mert egy átlagos név és csak ismerősnek tűnik?

- De lehet. Kár, hátha összefüggés lehetett volna Ádám és Margit között.

- Dudás Ádám, Dudás... Hát persze, már tudom honnan ismerjük. Odajárt a gimibe, csapta a szelet nekem is, de nem tetszett a srác. Kislány voltam még, ő meg érettségi előtt állt. Te meg a folyóson lévő érettségi tablón láthattad a nevét, mindig azokat böngészted. Csak nem ő Margit fia?

- Fogalmam sincs, de megkérdezhetem tőle, hogy nem Margitnak hívják-e az édesanyját.

- Aztán mit mondasz, hogy miért érdekel az anyja neve. Gyanús leszel.

- Ez igaz. Akkor mi legyen, leselkedjünk apa után? De az meg olyan megalázó. Ráadásul, ha rájön, meg is haragszik majd ránk.

- Valóban. Mégiscsak maradjon az Ádám, de találj ki valami sztorit. Mondjuk csak úgy, érdeklődésként kérdezd meg, hogy nem járt-e a mi giminkbe?

- Ez jó ötlet. Ha van valami, jelentkezem.

13.

- Ne írd neki!

- Mi van?

Attila azt sem tudta hol van, legszebb álmából ébresztette fel a telefon, Rozika szokásához híven köszönés nélkül vágott mondanójába, gyerekkora óta felesleges időpocsékolásnak tartotta a köszönést. Még alhatott volna pár percet, zúgott a feje, kicsit zavart is volt az álom hatására, de lassan összeszedte gondolatait és kezdte felfogni, hogy már nem alszik, nem álmodik, nővére érezte olyan fontosnak, hogy hajnalban felhívja.

- Tudod hány óra van?

- Persze, hogy tudom, mindjárt úgyis fel kellett volna kelned, indulnod kell az iskolába. Szóval, ne írd Dudás Ádámnak. Képzeld el, tegnap sétáltam a két gyerekkel, vásárolgattunk, beszélgettünk, amikor megláttam apát és a Margit nevű nőt. Egymás mellett ballagtak. Nem akartam, hogy a gyerekek felfedezzék a nagyapjukat, odaszaladtak volna hozzá, én meg igazából meg akartam tudni, hova mennek. Úgy terelgettem Lucát meg Mátét, hogy mindig az öregünk nyomában legyünk. Jól számoltam, Margithoz mentek. Ezt onnan tudom, hogy megnéztem a kapucsengőn lévő neveket. Szóval tudom, hol lakik Margit, elmegyünk és beszélünk vele. Mit szólsz?

- Nem is tudom, rohadt korán van, innom kell egy kávé. Majd beszélünk.

14.

Mint két összeesküvő, szinte lopakodva mentek végig a forgalmas utcán és fordultak be Margó lakása irányába. A régi építésű, a 20. század elején készült ház meglepően jó állapotban volt, nyilvánvalóan az elmúlt egy-két évtizedben felújították, legalábbis az utcai frontját. Rozika nagy titokzatosan addig nyomkodta a kaputelefon gombjait, amíg az egyik lakásból bele nem szóltak. Akkor elnézést kért a zavarásért és elmondta, hogy csomagot hozott az egyik lakónak, de az illető lehet, hogy nem hallja a csengőt, és megkérdezte, hogy beengedné-e őt az illető. Miután kedvesen, megnyerően beszélt, hamar meg is hallották a mágneszár kattánását és beléphettek a káposztaszagú kapu alá. Rozika úgy indult meg az első emeleti lakás felé, mintha már ezerszer megtette volna ezt az utat. Amikor az ajtó elé ért, kicsit elbizonytalanodott, öccsére nézett, aki szíve szerint megfutamodott volna a döntő lépés előtt, de aztán a fiatal nő nagy hirtelen megnyomta az ajtócsengő gombját.

- Jövök!

A két testvér szíve a torkukban dobogott, tilosban jártak és ezt mindketten tudták. Attila már egyáltalán nem tartotta fontosnak, hogy beszéljenek Margittal, sőt azt sem, hogy bármilyen szinten is beleszóljanak apjuk életébe, de az események már nemigen hagytak választást neki. A lakásból némi motozás hallatszott, majd kinyílt az ajtó. Margó arca meglepettnek látszott és kérdően nézett a két fiatal emberre.

- Bocsánat - kezdte hebegve Attila -, mi csak erre jártunk és ha megengedi bemutatkozunk...

- Tudom kik maguk. Rozika és Attila. Kellemes meglepetés, örülök a látogatásuknak. Fáradjanak be!

A testvérek igen nagy zavarral léptek be a takaros kis lakásba, ahol példás rend fogadta őket. Mindenhol minden tárgy, az asztal terítője, a szőnyegek, a polcokon a képek, könyvek példás rendben sorakoztak, a lakásban valamilyen illatosítónak köszönhetően virágillat frissítette a levegőt.

- Üljenek le - invitálta váratlan látogatóit Margó. - Őszintén örülök, hogy itt vannak, bár igen nagyon meg vagyok lepődve, hogy eljöttek hozzám. Gondolom, édesapjuk a látogatásukról mit sem tud.

Attila talán első randevúján volt legutóbb ilyen zavarban, mint most, de még Rozika is valahol a lépcsőházban hagyhatta a magabiztosságát. Egy darabig csendben ültek, míg végül Margitnak esett meg a szíve a két fiatalon.

- Beszélni akarnak velem, ezt megértem. Tudni akarják, ki vagyok, mit tervezek az apjukkal, ezt is megértem. Kérdezzenek!

De nem tudtak kérdezni. A tapasztalt asszony olyannyira meglepte őket határozottságával, távolságtartó kedvességével, hogy nemigen tudtak mihez kezdeni a helyzettel.

- Tudom, hogy beszéltek édesapjukkal, ő mindent elmondott nekem, nekünk nincs titkunk egymás előtt. Vagyis elkerülhetjük a felesleges köröket. Megértem az aggályukat, félnek, hogy egy kívülálló behálózza az apjukat, édesanyjuk helyébe akar férkőzni, és ha apjuk ő előtt hal meg, hát elvenni jussukat, örökségüket. Jól foglaltam össze?

Némi csend után a gondolatait úgy ahogy összerendező Rozika szólalt meg:

- Igen jól és ezért ne haragudjon ránk. Féltjük apánkat, édesanyánk halála óta megtört volt, céltalan, attól félünk, hogy valamilyen rossz döntést hoz. Mi nagyon szeretjük őt és nem akarjuk elveszíteni.

- Megértem önöket, de azért hadd említsem meg, édesapjuk egy igen logikusan gondolkodó tanárember, aki már túl van azon a koron, amikor az ember szerelemből, a hormonok készítésének engedve buta döntéseket hoz. Bízhatnának is benne a szeretetük mellett. De mielőtt mentegetőzni kezdenének, mondják el mit szeretnének és keressük meg a mindenkinek legjobb megoldásokat. Én nem fogok lemondani az apjukról és bízom abban, hogy ő sem rólam. De beszéljünk. Ez így megfelelő maguknak?

15.

Egy év telt el a két fiatal Margónál tett kéretlen látogatása óta. Rózika és Attila családi körben sokszor kitárgyalta újra és újra mindazt, ami akkor és ott történt és bár mindketten érezték, hogy meglehetősen ügyefogyottak voltak, felkészületlenek e találkozóra, meg hogy Margó sokkal érettebben, felnőttebben állt a dolgokhoz, mint ők, szóval talán ezért, talán valami felfoghatatlan, megmagyarázhatatlan ok miatt egyre jobban kezdték nem szeretni az asszonyt. Rozika férje, Ákos és Dóri, Attila felesége a békés út mellett érvelt, ők hozták szóba azt is, hogy ha nem akarják majd apjukat idős korában pátyolgatni, vagy éppen, ha úgy hozza a szükség: ápolni, akkor jobb, ha ez az asszony, talán hamarosan feleség veszi át mindazt a terhet, amit nekik kell majd vállalniuk. S bármennyire is igaz volt mindez, a két testvér, egymást erősítve, folyamatosan hergelve, már-már gyűlöletet érzett a vétlen asszony iránt.

Tamás és Margó fél évvel később összeköltözött, ahogy mondták próbaházasságra, majd úgy döntöttek, kijelölik az esküvőjük időpontját. Időközben megritkultak Tamásnak a gyerekeivel többnyire telefonon folytatott beszélgetései, valahogy minden úgy alakult - vagy esetleg Rozikáék alakították úgy? -, hogy ha szeretett is volna találkozni az unokáival, akkor az anyjuk szerint éppen különórán voltak, vagy úszóedzésen, esetleg együtt csinált programot a család, amelyre még véletlenül sem hívták el apjukat, mert meg kellett volna hívni Margót is, őt meg nem akarták. Hogy is nézne ki, még legalizálnák ezzel a nő jelenlétét a családban. A nőét, aki ellen semmiféle értelmes indokot sem találtak, de az ellenszenvnek sokszor nem is kell, hogy oka legyen. Tamás így már csak véletlenül és nagyritkán találkozott lánya gyerekeivel, az unokáival. És nem járt jobban Patrikkal sem, Attila fiával. Bántotta ez a kiközösítés, de olyannyira lefoglalta Margóval közös új életük kialakítása, hogy már nem is erőltette a találkozásokat.

- Akkor június 3-a? - kérdezte meg újból Margót Tamás, amint kiléptek a kerületi anyakönyvvezető irodájából és elindultak hazafelé. - Még két hét.

- Igen, már csak két hét, hogy meggondold magad - incselkedett Tamással az asszony, de érezte, hogy ezúttal sem erről van szó.

- Mi bánt, kedves? - állt meg és nézett kérdően a férfira. - A gyerekeid?

- Tudod te minden gondolatomat. Igen bánt, ahogy semmibe vesznek minket és nem tudom, mit tegyek. Szeretném, ha ott lennének az esküvőnkön, de nagyon nehezen élném meg, ha meghívnám őket és nem jönnének el. Lehet, hogy abba belebetegednék.

- Na azt aztán végképp nem engedhetem! - csattant fel a nő hangja. - Találjunk ki valami jó megoldást. Mondjuk, beszélj velük, közöld, hogy mikor esküszünk, de ne hívd őket, ahogy azt se mondd, hogy ne jöjjenek el. Ha rákérdeznek, mondd, hogy rájuk bízod. Van jobb ötleted?

Nem, Tamásnak semmiféle ötlete sem volt.

16.

Az esküvőt nem verték nagydobra, nem is voltak sokan tanúi a frigynek. Margó fia elment, ahogy Tamás nagy meglepetésére a veje és a menyé is ott volt, de hiába is próbálták férjüket, feleségüket kimenteni, mondván, hogy nem tudtak eljönni a munkahelyükről, a tény mégis csak az volt, hogy a saját gyerekei tüntetőleg távol maradtak. A ceremónia gyorsan lezajlott, nem sok ünnepélyesség volt benne, de hát nem is akartak nagy felhajtást, nem voltak ők már egy élete elején járó pár, akikre még fényes jövő várhat. Ami rájuk várt, a közelgő öregség, nem éppen az emberi élet legszebb szakasza, bár mindketten reménykedtek, hogy együtt még ezt is jobban elviselik majd.

Napjaik csendesen teltek, időközben Margó is nyugdíjba vonult, egész nap együtt voltak, igyekeztek kialakítani közös napirendjüket, programokat gondoltak ki, mindenhova együtt mentek, mindent együtt csináltak. Jól megvoltak, de a gyerekek nagyon hiányoztak az életük-ből. Margó fia, Ádám ugyan nagy néha felemelte a telefont, hogy megkérdezze, mi van az anyjával, velük, de arra már ő sem vette a fáradságot, hogy meg is látogassa őket, ahogy Rozika és Attila sem járt még náluk, amióta összeházasodtak. A nagy családi ellenállást a szépen növegető és okosodó unokák törték meg, akiket Tamás és Margó időnként megvárt az iskola előtt, hogy láthassák őket. A gyerekek otthon aztán élvezettel mesélték, hogy a papával és Margó nénivel beültek a cukrászdába és ehettek, amit csak akartak, vagy hazáig sétáltak és milyen jót beszélgettek. Meg hogy Margó néni olyan kedves, mint egy igazi nagymama, és hogy szeretnének felmenni a papához, ha a szüleik megengedik. De arra még nem került sor.

A Pallagi házaspár esténként tévét nézett, néha el-elmentek színházba, moziba, de a csendes estéken, amikor nem volt más programjuk vagy nekik tetsző műsor a tévében, a lakás nappalijában olvasgattak, beszélgettek, rádiót, lemezjátszót hallgattak. Margó közben, ha éppen nem volt kedve olvasni, egy sálat, vagy pulóvert kötögetett a férjének. Ilyenkor nemegyszer arra figyelt fel, hogy párja tekintete, miközben kezében tartja a könyvet vagy újságot, valahova a messze távolba réved. Nem szólt, csak szíve szakadt ezért a jó emberért, akinek a gyerekei őmiatta értelmetlenül és érthetetlen módon félig-meddig megtagadták az apjukat. Letette a könyvét vagy kötését és csak nézte a férjét, miközben nagyon vigyázott, hogy el ne sírja magát. Sokáig remélte, hogy befogadja Tamás családját, vagy ha nem, hát csak elfogadják őt, és nem bánnak így az édesapjukkal, akinek hidegségükben igen szomorú véget szántak. Pedig még most is hitte, hogy nem rosszak ezek a gyerekek, csak valahol félresiklott a gondolkodásuk.

Ültek hát egymás mellett a nappaliban, a foteljeik közötti állólámpa fénye szabályos kört formázott a szőnyegen, a háttérben egy nyolcvanas évekbeli sláger szólt. Margó tudta, hogy valahogy ki kell rángatnia férjét ebből a lelki kátyúból, mert a végén ő is belezuhan és együtt hullanak a megsemmisülés felé. Pedig, ha szerencsájük van akár még sok jó, szeretetben megélt év várhat rájuk. Aztán Rozikára és Attilára gondolt és parányit mozduló kezével, mintegy kivetítve a gondolatait, legyintett. Szeretetlen?

Egyszerű történet

1.

- Maca!

A zsúfolt fodrászszalon vendégei, fodrászai, csillogó gépei fölött hasított át a kiáltás. A székeken ülő lányok, asszonyok, a fejükön ügyködő fodrászok, a két manikűrös rezzenéstelen arccal folytatta addigi munkálkodását, talán el sem jutott tudatukig a főnökasszony szava. A csattogó ollók, a kuncsaftokkal beszélgető hajmesterek, a hangos hajszárítók, a kellemes meleg, a szalon gőzfürdőhöz hasonló vattaszerű légköre tompító morajlással nyelt el minden más hangot.

- Maca! - A hang követelőzőbben, kicsit hisztérikusan száguldott végig újra a fodrászat felett és halt el nyomtalanul a zsongásban. Dr. Kovásznai-Nagy Edéné, a tulajdonos, bosszúsan csapta le a telefonkagylót a kis asztalkára, majd túlméretezett testével utat törve indult a négyes széken dolgozó nő felé. Ahogy odaért, csipőre tett kézzel támadt a fiatal nőre.

- Te a füleden ülsz? - kérdezte teljesen feleslegesen, hiszen Maca, a kuncsaftok kedvelt Macusa állva dolgozott a törzsvendég Jolánka frizuráján. - Hiába kiabálok? Szóltam, hogy telefonod van!

- Ki keres? - vetette oda foghegyről Maca, rá sem nézve dr. Kovásznai-Nagy Edénére. - És mit akar?

- Mit tudom én. Nem mutatkozott be, csak közölte, hogy veled akar beszélni. Ha magánügy, kérlek, küldd el, tudod, hogy nem szeretem munkaidőben a magánhívásokat. Csak a kuncsaftoknak vagyunk elérhetők.

Maca letett a fésűt, ollót, megsimogatta a vendég vállát és odasúgta: - Bocsánat, Jolánka, egy pillanat az egész, máris folytatom - azzal elindult a telefon felé. Ha magán lenne, gondolta, biztosan a mobilomon hívtak volna, ki a fene keresne a vezetékesen? Hülye ez az Edéné.

Dr. Kovásznai-Nagy Edéné, vagyis Marika nem volt valami népszerű a lányok között. Erőszakos volt, hajcsár, rendmániás, szóval egy igazi kizsákmányoló. Férje jogvégezett ember, valami parányi kft. ügyvezetője, neje büszkén viselte a doktori címét, mintha bármi köze is lett volna hozzá. Nem szerették Marikát a dolgozói, de ügyes vállalkozó volt, szalonja a legkedveltebb a kisvárosban, kuncsaftként bejutni hozzá leginkább csak a törzsvendégeknek sikerült. Majdnem olyan volt, mint egy öreg angol klub, ahova kihalás útján, több ajánlóval lehet csak bekerülni.

Maca két perc alatt elintézte a hívást, az egyik állandó vendége volt, egyeztettek, aztán ment vissza Jolánka hajához. Ma még legalább két fejet meg kell csinálnia, mielőtt szabad lesz, rá kell hajtania, nehogy elússzon. Este vár rá egy kis beszélgetés Tamással. Nem tudja, hogy áll a férfival, de nem is nagyon fülk a foga a tisztázáshoz. Olyan se vele, se nélküle kapcsolat az övék, talán ideje lenne befejezni.

- Minden rendben, Macus? - nézett rá tettetett érdeklődéssel Jolánka, mert Maca keze aranyat ért, nem ártott vigyázni a barátságára, de kedvelte is a fiatalasszonyt, ha jó napja volt, csodát tett a hajával, meg aztán közben mindent meg lehetett beszélni vele.

- Persze - sóhajtott Maca és kézbe vette kedvenc fésűjét. - Jó lesz a haja - mosolygott Jolánkára és munkához látott.

2.

Köhögve indult az öreg Skoda, Tamás többször erőteljesen rálépett a gázpedálra, hátha kevés üzemanyagot kap a motor. Végre beindult a gép, Tamás indexelt és kihajtott az útra. A kisváros főutcája még ilyenkor, koraeste sem volt valami forgalmas, Tamás nyugodt tempóban vezette kocsiját hazafelé. Még be kellett ugrania a mosodába, mert mint afféle agglegény, utált mosni, amit csak lehetett, beadott Éviékhez. Régi ügyfelük volt, szinte családtag, ha egyszer-kétszer elmaradt, már reklamáltak is, hogy mi van vele, nincs semmi mosnivalója?

- Készen van? - nézett rövid üdvözlés után a mosodás Évire. - Nincs már egyetlen tiszta ingem sem, amit felvehetnék.

- Nem kellene neked végre megnősülnöd? - évődött vele Évi, ahogy szinte valamennyi ismerőse ezzel zaklatta, mintha nem lenne mindegy nekik, hogy egyedül él, vagy valakivel. - Bár - tette hozzá mosodás Évi -, nekünk addig jó, amíg nőtlen vagy. Az asszony biztosan nem engedné, hogy hozzánk hozd a szennyesedet.

Még váltottak pár szót, Évi Maca iránt is érdeklődött, aztán Tamás fogta az ingeket, a tiszta ruhát és indult hazafelé. Tamás és Maca kapcsolata közismert volt a városban, az ismerősök már régen elkönnyvelték, egy pár ők, csak azt várták, hogy végre hivatalosan is összekössék életüket. Mintha a városnak ez lenne a legfőbb gondja.

Valami nem volt rendjén mostanában kettőjük között. Maca idegesebb a szokottnál, ha valamit kérdez, mond, azonnal felcsattan, vitatkozik, sőt egy ideje már a találkozásokot is kerüli. Pedig jó ideje hol nála, hol Maca kis garzonjában laktak együtt. Sokszor aludtak egyik vagy másik lakásban, töltötték együtt a hétvégéket, szabadságot. - Lehet, hogy van valakije - elmélkedett Tamás Maca viselkedésén, bár az elég nehéz lenne, itt mindenki mindenkiről mindent tud. Percek alatt fülébe jutna, ha riválisa akadna. Szólnának a barátai, még inkább a botrányra éhes jóakarók. Már csak ilyen ez a kisváros. Egy nagy falu, nem több.

Kinyitotta a kertkaput, félretolta a boldogságában ráugró pulit, és vigyázva frissen mosott ruháira, bement a házba. Édesanyjától örökölte, nemrég ment el szegény, ezt hagyta rá. Végül is tehetős, hiszen van háza, másnak még albérletre sem futja. Halála előtt a Mama folyamatosan gyözködte, ha már addig nem, hát, ha ő elmegy, nősüljön meg. Kell ám valaki az ember mellé - mondogatta és ezt bizonyára jól is tudta, mert több mint két évtizedet élt egyedül özvegyiségében.

- Itt a ház, hozz ide egy asszonyt - még a halálos ágyán, élete utolsó napjaiban is csak az ő sorsa izgatta. - Ne élj egyedül, hidd el, nem jó az - majd még hozzátette: - Maca helyes és dolgozó lány. Ne szalaszd el!

Aztán meghalt, ő meg ottmaradt a kis házban Gubival, a gubancos szőrű pulival. Amikor Maca nála alszik, vagy ott tölt pár napot, mindig megváltozik a ház, a nő rendet rak, takarít, otthonossá teszi a szobákat. Aztán egy-két nap és minden megint olyan legénylakásos lesz. A mosogatóban ott a két nappal korábbi vacsora edénye, az ágy bevetetlen, az asztalon rendetlen halomban a korábbi újságok, laptopja, könyve, olvasószemüvege és minden, amire általában szüksége van.

- Ki kellene takarítani - nézett körül és a fotel háttámlájára dobta a vasalt ingeket. Majd elrak mindent, csak előtte eszik valamit. Egész nap nyomta a műhelyben az ipart, méretre készített egy faliszekrényt, volt vele macera bőségesen. Bele is fáradt, vágyott egy kis lazításra, a tévé bámulására. Pár percet ült, majd nagyot sóhajtott, felállt, hogy összeüssön valami vacsorát és rendet rakjon. - Lehet, hogy átjön Maca - gondolta, s miután jó ideje nem jelezték egymásnak előre, ha valamelyikük átment a másikhoz, bármikor beállíthat a lány. Valami azt súgta, az este közel sem lesz olyan nyugodalmas, mint amire most ő vágyik.

3.

Dr. Kovásznai-Nagy Ede lassú figyelmes mozdulatokkal zárta be irodája ajtaját, majd a folyosó végéről még egyszer visszament leellenőrizni, nem hagyta-e nyitva az ajtót. Volt, hogy már otthon fogta el a rossz érzés, nem zárt be, és bár agyonhasznált számítógépén kívül semmi komolyabb érték nem volt a kis kft. parányi vezetői szobájában, nem szerette, ha nyitva marad, hát elindult vissza az irodába. Az ajtó természetesen zárva volt.

A hatvan körüli, inkább sovány, mint szikár férfi, szülei nyomására végezte el a jogot, még a hatvanas évek legvégén. Különbféle cégek jogi osztályán dolgozott, levelezett, adott jogi tanácsokat, mindaddig, amíg ki nem rakták a szűrét. Megváltozott a rendszer, nem kellett már a vállalatoknak jogász, sőt, már a vállalatok sem kellettek. Vállalkozói világ jött és kényszerből ő is céget alapított. A Kovásznai Kft. bejáratott, öreg cég volt, működött már vagy tizennyolc éve. Apró műanyag kütyüket gyártottak, kisebb-nagyobb gyárak beszállítói voltak, meg volt egy kétszemélyes kis asztalosműhelyük is. Nem dőlt a nagy pénz, de futott megélhetésre, pár évente új autóra és kétszer spanyolországi nyaralásra is, többször meg amúgy sem jutottak volna el a cég miatt. Szerették a beosztottjai, jó főnök volt, olyanok voltak együtt, mint egy nagy család. Igaz, az egész cégben jó, ha tíz ember dolgozott. Szerencsére akkor is jól döntött, amikor Marika, a felesége előállt a fodrászat ötletével, mellé állt, pénzt adott, segített az indulásban.

- Marika ügyes üzletasszony - ismerte el és elégedetten simogatta meg borostás állát a havi bevételükre gondolva. - Szerencsére anyagi gondjaink nincsenek.

Két gyerekük már kirepült a házból, Zsuzsi Glasgowban él a férjével, árufeltöltő egy szupermarketben. Nem erre nevelte ugyan, hiszen főiskolára járatta, kommunikációt tanult, meg művelődésszervezést, de egyik szakmájában sem tudott itthon elhelyezkedni, Karcsi, a férje, akkor még vőlegénye, meg kint dolgozott Skóciában, egy gazdaságban, itthon neki sem volt munkája. Amikor összeházasodtak, Zsuzsi is kiment hozzá. Többet keresnek mindketten, mint ő, a cégvezető. De ezért nem ilyen életet szánt a lányának.

Fia, Atti a fővárosban él, építész, ritkán jár haza. Eszébe sem jut a nősülés, igazából azt sem tudja, mit csinál a fia a nagyvárosban, de hát végül is ez az ő élete. A gyerekekkel vagy az interneten tartják a kapcsolatot, vagy néha jön egy hívás, egy SMS a mobilra, de ez minden. Eleinte különösen Marika viselte nehezen ezt az állapotot, hívogatta őket, meg naponta írt nekik, de a válaszok sokat késtek, ritkán jöttek, így alább hagyott a neje igyekezete is. Úgyis szólnak, ha baj van - vigasztalták egymást -, addig jó, amíg nem jön hír felőlük. De azért mindkettőjüknek fáj ez a helyzet, ha nem is mondták ki.

Dr. Kovásznai hazaérve ledobta cipőjét és belebújt agyontaposott, de kényelmes papucsába. - Jól esne egy sör - és már nyitotta is ki a hűtőből kivett párás üveget. Leült kedvenc foteljába, feltette lábát az előtte álló puffra, hátradőlt és belekortyolt a keserű italba.

4.

- Viszlát, Marika! - kiáltotta Maca és kilépett a szalon melegéből a novemberi hideg estébe. Gyorsan vesz valami harapnivalót, hazamegy zuhanyozni, kicsit rendbe teszi magát és átmegy Tamáshoz. Nincs mese, itt az ideje, hogy elbeszélgessenek. Fel sem merült gondolataiban, hogy esetleg Tamás nem lesz otthon.

A kis garzon a kisváros párépuletes lakótelepének harmadik emeletén kellemes meleggel fogadta. Hiába, van ára, de a központi fűtés igazán jó dolog - gondolta, majd ledobálta ruháit és hosszú ideig csorgatta hátára a zuhany meleg vizét. Nem csak az egész napos ácsorgásban

megfáradt lábait lazította ki a melegség, de át tudta gondolni közben azt is, mit mondjon a férfinak. - Addig nem jövök el - határozta el -, ameddig állást nem foglal. Vagy ma megkéri a kezem és kitűzzük az esküvőt, vagy holnap már szabad lesz. Le is út, fel is út!

Felvillanyozva lépett ki a parányi zuhanyozóhelyiségből maga köré csavart fürdőlepedőben, fején turbánként egy kisebb törölközővel. Végigkente magát testápolóval, megszáritotta haját, majd a tükör elé állt és végignézett meztelen testén. Kritikus volt magával, de elégedetten állapította meg, harmincéves kora ellenére igenis jó nő! Minden pasi megnyalhatja mind a húsz ujját, ha ilyen nőt kap.

Pillanatok alatt csinált magának egy szép frizurát, ez aztán tényleg nem jelenthetett gondot neki, bekapott pár falat sonkát, ivott egy korty tejet, felkapta farmerét, halványlila blúzát, átmeneti kabátját és útnak indult. Izgatott volt, hajtotta a várakozás. Gyomrában némi remegés jelezte: azért cseppet sem nyugodt, élete pár óra múlva mindenképpen más irányt vesz. - Szegény Tamás - mosolygott csak úgy befelé -, fogalma sincs, mi vár rá.

5.

Marika, dr. Kovásznai-Nagy Edéné még egyszer végigsétált az üres szalonban, megnézett minden kapcsolót, konnektort, nehogy valami is zárlatot okozzon, tűz üssön ki, elzárt minden csapot, levette a fűtést és némi szorongással, ahogy minden záraskor, félve, hogy elfelejtett valamit, kilépett az estébe. Még be kell vinnie a bankba az aznapi bevételt, sietnie kellett, már alig volt erre ideje. Gyorsan lehúzta a szalon bejáratának fémredőnyét, bezárta, megrángatta vagy háromszor is a lakatokat és útnak indult. Nehéz testét kínlódva vitték az egész napos jövés-menéstől megdagadt, fáradt lábai. Ötvenhét éves volt, cseppet sem öreg, de néha, különösen ilyenkor, a munkaidő végén százévesnek érezte magát.

A bank előtt hagyta reggel a kocsiját, a szalon előtt nehéz parkolni, inkább a vendégeknek engedi át az ő helyét is, meg amúgy is kell reggel-este az a két-háromszáz méter séta. Legálább kiszellőzteti a fejét. Leadta gyorsan a pénzt, aztán indult hazafelé. Tamara, a városhoz közeli faluból magukhoz vett lány már biztosan megfőzte a vacsorát. Arra neki végképp nem lenne ereje, hogy minden nap bevásároljon, takarítson, vezesse a házat, főzzön, meg még a szalont is vigye. Ede, a férje eleinte morgott, hogy nem nagyurak ők, meg nem is olyan gazdagok, hogy cselédet tartsanak, de aztán megszokta, hogy a készre, a tiszta lakásba megy haza, és Tamarát is lányaként, egyfajta gyerekpótlékként szerette. Ha már a saját gyerekeik vajmi keveset törődnek velük. Ez volt élete igazi és nehezen gyógyítható fájó pontja.

- Szia, Marika - üdvözölte Tamara az ajtóban -, adhatom a vacsorát?

Marika akkor tegeződött össze a lánnyal, amikor már biztos volt benne, hogy megtartja, és hogy a fiatal nő nem él vissza gesztusával. Tényleg olyanok voltak, mint anya és lánya. Szegény Tamarának amúgy sincsenek szülei, apja még gyerekkorában lelépett, anyját meg két éve vitte el a rák. Akkor ajánlotta egyik ismerősük Tamarát Marika figyelmébe. Csak általános iskolát végzett, de nem volt buta lány, talán egyszer majd ráveszi, hogy járjon gimnáziumba, segíti benne, hogy legyen érettségije. Örökké nem lehet házvezetőnő.

Dr. Kovásznai-Nagy Ede házi papucsában, utcai öltözékére vett házikabátjában ült a nagy ebédlőasztalhoz, miután futó csókkal üdvözölte feleségét. - Mostál kezet? - kérdezte Marika, de a választ már meg sem hallotta a rutinszerű, évtizedek óta feltett kérdésre. - Mit eszünk? - nézett kérdően Tamarára, aki már hozta is be a gőzölgő tál levest. Marika mert férje tányérjába, majd vett magának, aztán belekanalazott a gyöngyöző, fűszeres lébe.

- Mi volt bent? - kérdezte pár kanál után Edét.

- Semmi különösebb.

- Az embereid? Mindenki bent volt?

- Ja. De most, hogy mondod, jut eszembe. Ismered az asztalosomat, tudod a fiatalabbat, a Tamást. Na, annak valami baja van, egy ideje olyan szórakozott, dolgozik, de mintha a feje nem lenne ott. Az ő barátnője a Maca a szalonodból. Összevesztek?

- Fogalmam sincs, tudod, hogy nem szeretem, ha a lányok behozzák magánéletüket a szalonba. Én meg nem kérdezem őket, mert ha lazítok a gyepión, akkor annak a színvonal látja a kárát. Maca meg amúgy sem könnyű eset, néha olyan morózus, hogy majd' megharap mindenkit, máskor szárnyal a jókedve. Fel tud idegesíteni flegmaságával, nézésével, de olyan ügyes a keze, hogy még egy olyan nincs a szalonban. Imádják a vendégek, így hát elnézek neki sok mindent. De csak ennyit tudok róla. Kérdezősködjek? Szerinted segítségre szorulnak?

- Nem tudom. Kedvelem a fiút, megbízható, jó szakember, sajnálnám, ha romlana a munkája, de azt is, ha szerelmi csalódottságában elmenne máshova, egy másik városba lakni, dolgozni. Tudod, hogy mennyire ragaszkodom a munkásaimhoz. Bízom bennük.

- Jól van, megnézem, mit tehetek... Na, együnk, mert kihűl a leves!

6.

- Jól vagy Maca? - Marika kedveskedve közelített Macához, aki a nyitás előtti perceket kihasználva rakosgatta szerszámaint. Szerette, ha rendben sorakoznak, hogy azonnal keze ügyében legyenek. Gondolatai csapongtak, arra gondolt, hogy mégsem ment át Tamáshoz az este, pedig eltökélte, hogy átmegy, fel is öltözött, elindult, aztán félúton elpárolgott a bátorsága a döntéstől. Ad még egy-két napot a férfinak, hátha ő teszi meg a szükséges lépést. Csalódottan ért haza, a maga okozta kudarc miatt is rossz hangulatban kelt reggel. Most csodálkozva kapta fel a fejét az ismeretlen hangnemre.

- Jól... De miért kérdezi, Marika, valami baj van?

- Szó sincs róla, csak látom, hogy mostanában nem vagy annyira vidám, mint régebben. Sokszor még dúdoltál is magadban ilyenkor reggelente, mostanában meg csak úgy befelé fordulva rakosgatsz, még a lányokkal is keveset beszélgetsz. Mit szólnál, ha este, zárás után egy keveset trécselnénk? Érdekel, hogy hogyan élsz.

- Rendben - felelte Maca, miközben agya lázasan dolgozott. Még soha senkit sem hívott beszélgetni, nemigen barátkozott velük, beosztottakkal a nagyhatalmú tulajdonos. Nem is nagyon kedveli. Ő a főnök és kész, elfogadja, de hogy beszélgessenek, ez új számára. Csak nem akar kirúgni? - rémült meg, pedig tudta, hogy ő a sztár a lányok közül. Nem, az nem lehet, valami mást forgat a fejében.

Szerencséjére aznap oly sokan jöttek hozzá, hogy nemigen ért rá idegesíteni magát a zárás utáni beszélgetésre gondolva. Fáradtan takarított össze a széke körül, rakta el fésűit, ollóit, tégléit, mindenféle eszközeit, megigazította haját, kritikusan vizsgálta arcát a tükörben, hogy mennyire látszik rajta a feszültség, levette köpenyét és bekopogott a főnökhöz szobájának ajtaján.

- Gyere! - hangzott a biztatás és Maca belépett Marika parányi szobájába. A íróasztalon álló számítógépnél ülő nő előtt számlák, bevételek, levelek, hivatalos iratok tömkelege kusza rendetlenségben, a falakon szaklapokból, női magazinokból kivágott hajcsodák képei. Marika felállt, felkapcsolta a villanyt és helyet kínálta Macát a szoba sarkában álló két kis fotel egyi-

kében. Kicsit még tett-vett, kirakott a cseppnyi asztalkára két poharat, a hűtőből egy megkezdett doboz üdítőitalt. Szemmel láthatóan nemigen tudta, hogyan kezdje beszélgetésüket.

- Maca - kezdett bele végül is nagy nehezen mondandójába -, remélem tudod, hogy sokra becsülöm a munkádat, tehetségedet, azt, ahogy a kuncaftokkal foglalkozol. De kedvellek emberként is. Jó ideje dolgozunk együtt és szeretnék többet tudni rólad. Hogy élsz, mit csinálsz a szabadidődben, egyszerűen mi van veled?

- Mit mondjak? - nézett kétségbeesetten a fiatal nő főnökére, miközben agya lázasan dolgozott. Mit akarhat, mit mondjon, hogy ne hozzon bajt a fejére. - Nincs semmi különös, dolgozom, aztán hazamegyek a lakásomba, rendet rakok, néha főzök valamit, olvasok vagy tévét nézek, aztán lefekszem aludni. Hát ennyi.

Mindketten érezték a feszültséget, meg azt, hogy nem megy jó irányba a beszélgetés. Marika vett egy mély lélegzetet, aztán beszélni kezdett.

- Nézd, Maca, nem akarok zsákbamacskát árulni. Ismersz, nem vagyok egy bratyizós fajta, nemigen láttál még engem trécselni a lányokkal, de azért tudatlan sem vagyok a dolgaitokkal kapcsolatban. Most is azért hívtalak be, mert a férjem kért meg rá. Jobb, ha őszintén beszélünk. Tudom, hogy együtt élsz - egy intéssel szerelte le Maca tiltakozását -, jó, hát nem élsz vele, de szoros a kapcsolatod Tamással, aki a férjem cégénél dolgozik. Ede nagyon kedveli a párodat és szeretné, ha sokáig ott maradna, de úgy látja, bántja valami és arra gondolt, hogy a magánéletetekkel van baj. Ne is szólj, tudom, hogy semmi közünk hozzá, de szeretnék segíteni, mert fontosak vagytok nekünk.

- Ne haragudjon, főnök, de tényleg semmi közük a magánéletünkhöz - horgadt fel Macában az önérzet. - Majd mi megoldjuk, ha bajunk van egymással - azzal állt is fel, hogy sértetten távozzon.

Dr. Kovásznai-Nagy Edéné érezte, hogy nem kellett volna ajtóستól rohanni a házba, túl keményen fogalmazott, nem volt valami taktikus, de így nem engedhette el a lányt. Felállt ő is, megfogta Maca kezét és a lány legnagyobb meglepetésére tőle teljesen szokatlan kedveséggel, már-már szeretettel nyomta vissza Macát a fotelbe.

- Igazad van, de tudod, nekem van két gyerekem, és bár fájdalmamra kirepültek a házból, dolgozik bennem az anyai ösztön. Hidd el, őszintén segíteni akarok és ugyan Ede biztatására fogtam bele, de nekem is fontos a te boldogságod. Tekints el attól, hogy főnök vagyok, hogy a szalon tulajdonosa. Most két nő beszélget egymással. Ami itt elhangzik, az kettőnk között marad. Kérlek, ne menj el!

Maca megdöbbsent Marika színeváltozásán, meg jól is esett az idősebb asszony beszéde. Egyszer csak, mintha egy gát szakadt volna fel benne, beszélni kezdett:

- Tudja, Marika, mi már évek óta együtt vagyunk. Kedvelem Tamást, sokszor úgy éreztem az évek során, hogy szerelmes is vagyok belé, tudom, hogy ő is szeret, de valahogy az elmúlt hónapokban valami megváltozott. Én sem leszek fiatalabb, gyereket is szeretnék, meg családot, normális életet, de Tamás nem dönt, és így csak lopjuk egymás idejét. Nem tudom, hogy mit tegyek. Ha sürgetem, akkor talán megrémül és elhagy, így meg én nem akarom folytatni. Hát most már tudja, hogy mi van velem.

Hirtelen támadt csend a kis szobában. Marika megérezte, hogy most már nincs visszaút, valóban segíteni kell, de fogalma sem volt, hogyan. Lehet-e két felnőttet összehozni, vagy még inkább döntésre bírni, ha ők maguk erre nem képesek? Aztán ha beleszólnak és nem jön össze, akkor meg ők lesznek a rosszak, mindkettő majd rájuk haragszik. Legjobb, ha most nem dönt, beszél a férjével, nem mintha annak sok köze lenne az emberi lélekhez. De mégis, ketten talán kitalálhatnak valami jó ötletet. Felállt és elbúcsúzott Macától azzal, hogy hamarosan folytatják beszélgetésüket.

7.

Tamás unottan tette dolgát, a feje láthatóan nem a munkán járt. Jó szakember volt, már a rutin vitte előre, nem is kellett sokat gondolkodnia a feladaton, keze tudta a dolgát. Fejében zavaros gondolatok kergették egymást a tegnapi estéről. Meg volt győződve, hogy átmegy hozzá Maca, sokáig várta és fel is hívta, de a lány nem volt otthon. Ez aztán végképp megzavarta. Tehát igaz lenne a félelme, van valakije?

Alig várta a munkaidő végét, talán hazafelé beugrik Macához, nem mutatja, hogy ideges lenne, vagy netán féltékeny, de még azt sem, hogy érdeklő ez az egész, csak éppen mint aki arra járt. Aztán majdcsak kiderül valami. Az fel sem merült gondolataiban, hogy talán Maca megbántódott valamiért, vagy esetleg ő a hibás kettőjük kapcsolatának megromlásáért. Végül is olyan jól megvoltak, mi lenne itt a hiba?

Bement az öltöző jobb napokat látott mosdójába. Nem szokott itt zuhanyozni, csak megmosakszik munka után, aztán otthon a saját fürdőszobájában, ha kedve úgy hozza, áztatja magát a kádban, vagy frissítő zuhanyt vesz, de most valamiért úgy döntött, lezuhanyozik, mégse menjen rossz szagúan Macához.

Gyorsan öltözött, és beült a Skodába. Az mintha érezte volna gazdája feszültségét, sietségét, a szokásától eltérően könnyen indult. Tamás begurult vele a közeli szupermarketbe, vett némi felvágottat, kenyeret és egy üveg bort. A pénztárnál meglátta, hogy pár szál virág is ott kornyadozik a reggeli kínálatból, kiválasztotta a legkevésbé meggyötörtet, fizetett, majd elindult Maca kis lakása felé.

- Nem értem, mi ez a remegés a gyomromban - elemezte érzéseit, és ritkán tapasztalt izgalom lett úrrá rajta. - Mint amikor első alkalommal mentem fel hozzá. Mi van velem?

Mielőtt még végiggondolhatta volna izgalma okát, megérkezett a kisvárosi lakótelepi házhoz. Volt kulcsa a kapuhoz, de valami miatt úgy érezte, ezúttal jobb, ha csenget. Maca kérdően szólt bele a kaputelefonba.

- Te vagy? Miért nem jössz fel, elhagytad a kulcsod?

- Nem akartalak meglepni - válaszolta Tamás már a lakás ajtajában. Ott is csengetett, pedig nyugodtan bemehetett volna lakáskulcsával, ahogy tette oly sokszor.

- Miket beszélsz! Mi van veled? - nézett rá Maca és szorosabbra húzta magán pongyoláját. Éppen végzett a zuhanyozással, felöltözni sem volt ideje.

- Nem is tudom, valahogy rossz érzésem van. Minden rendben?

- Szerinted? - nézett rá kérdően, mosolytalan arccal Maca, majd kisvártatva hozzátette: - Helyezd magad kényelembe, rendbe hozom magam, összeütünk valami vacsorát, aztán beszélgetünk. Jó lesz így?

8.

- Na, beszéltél a lánnyal? - Dr. Kovásznai-Nagy Ede kíváncsian nézett feleségére. Kényelmesen ült kedvenc foteljában, lábát szokott módon a lábtartóként funkcionáló puffon pihentetve, kezében kedvenc sörével várta neje válaszát.

- Nem nekem való az ilyen - válaszolta Marika. - Tudod, hogy nem szoktam magánügyekkel foglalkozni a szalonban, a kedvéért megtettem, de kellemetlenül érzem magam. Addig nem

is volt baj, ameddig Maca ellenállt, de végül is megnyílt és én már nem táncolhattam vissza. Megígértem, hogy segítünk, de most teljesen tanácstalan vagyok. Most légy okos, mit tegyünk, ha már belekaptunk kettőjük dolgába? Nekem ugyanis fogalmam sincs!

- Hmm... Hát sok ötletem nekem sincs, azt hittem, majd a lány megmondja, mi legyen. Na, mindegy, együnk valamit, éhgyomorra nehéz okosnak lenni.

Tamara, mint aki hallgatódzik, már lépett is be az ebédlőbe, és a megterített asztalra tette a leveses tálat. Mindhárman leültek és szótlánul kanalazták a dús zöldséglevest. Végül Tamara törte meg a csendet.

- Valami baj van?

Marika sokra tartotta a lány eszét, hamar el is mondta, hogy mibe rángatta bele a férje. Tanácstalanul nézett a fiatal lányra.

- Neked van ötleted, Tamarám?

- Van. Várni kell, sokszor maguktól megoldódnak a gondok. Ha meg nem, hát Maca most már tudja, hogy számíthat rátok, majd szól, ha kell neki valami. Én nem tennék egyelőre semmit sem.

Marika hálásan nézett Tamarára. Ezért szerette meg ezt a kislányt, a józan fejéért, gondolkodásáért. Most is milyen igaza van.

9.

- Nos?

Maca kérdően nézett Tamásra. Mindketten túlzottan óvatosak voltak, a vacsora készítésénél a fiatal férfi készségesebb volt, mint valaha, segített mindenben. Hideget ettek, a Tamás hozta felvágottat, meg ami még volt a hűtőben. Összeütöttek egy szép, gusztusos hidegtálat. Amikor a bort kellett kinyitni, megkérdezte Macát, hogy iszik-e.

- Miért, te nem?

- Kocsival vagyok...

- ...elmész?

Aztán töltött magának is, gondolván, ha rosszul alakul az este, legfeljebb gyalogol pár kilométert. A vacsora rájuk nem jellemző feszes, udvarias hangulatban telt, majd miután a jó minőségű vörösborral leöblítették az utolsó falatokat, átültek a szoba sarkában meghúzódó hangulatos kis zugba. Parányi dohányzóasztal, mellette két egyszerű kagylófotel és egy állólámpa.

- Nos? - kérdezte újra Maca és kérdően nézett a férfira.

- Mi az, hogy nos, mire vagy kíváncsi?

- Te nem tudod? Nem érzed, hogy valamit meg kellene beszélünk?

Tamás ettől a pillanattól félt. Fogalma sem volt, mit válaszoljon, nem volt igazán nagymestere a lelkizésnek. Meg aztán azt sem tudta, hogy mi bántja a lányt.

- Mit kellene tudnom? - nézett Macára, majd hirtelen felindulással, az izgalomtól akadozó hangon megkérdezte:

- Van valakid?

- Mi van? - kapta fel a fejét Maca. - Miről beszélsz? Olyannak ismersz, mint aki megcsal téged és utána hazudik a szemedbe?

- Ez nem válasz! Van valakid?

- Van. Te, vagyis legalább eddig azt hittem, hogy te vagy az a valaki. Mi a baj, Tamás?

Megakadt a beszélgetés, a férfi nem tudta, mit mondjon, nem ment neki ez a dolog. Maca durcásan hallgatott, szólaljon meg Tamás, ha már ilyen kérdéseket tesz fel neki. Végül is nem bírta tovább a hallgatást.

- Miért gondolod, hogy összejöttem valakivel? Hallottál valamit? Mert ha igen, akkor elmondhatom, hogy szemetek az emberek.

- Nem, csak valahogy megváltoztál, nem ilyen voltál régebben. Alig mosolyogsz, ha együtt vagyunk, elgondolkodsz, nem ott jár a fejed. Meg aztán tegnap este is kerestelek, mert azt hittem eljössz, de nem jöttél, én meg hívtalak itthon, de nem vetted fel. Merre jártál?

Macát idegesítette, de közben hízelgett is neki a féltékeny hang, eddig erről az oldaláról nem ismerte a férfit. Nem szeretné, ha ez állandósulna, ki nem állhatja a féltékenykedést, mert ha a párja nem bízik meg benne, akkor jobb, ha fel is út, le is út, elmegy, amerre lát, de most egy kicsit jólesett neki Tamás szenvedése. Várt egy keveset, de megsajnálta a fiút, nem akarta tovább kínozni.

- Hozzád indultam, te mamlasz. Miért nem a mobilomon hívtál, akkor megtudhattad volna.

- De nem jöttél el...

- ...nem, mert félúton meggondoltam magam. Hátha nem is vársz, nem vagyok már fontos neked.

- Hogy gondolhatsz ilyent?

- Hogyan? Hát egyszerűen. Mi vagyok én neked? A szeretőd, aki szétteszi a lábát, amikor neked erre kedved szottyán, aztán mehet haza isten hírével? Soha nem mondd már, hogy szeretsz, hogy fontos vagyok neked, hogy velem akarod leélni az életed. Én sem vagyok már csitri, családra, férjre, gyerekre, otthonra vágyom. Nincs senkim rajtad kívül, és csak a döntéseden múlik, hogy ez így marad vagy sem. Akad elég férfi, akinek tetszem, csak engednem kell nekik, minden ujjamra találok valakit. Most már tudod, mi a bajom!

Tamásban még a vér is meghűlt, nem várt ilyen kirohanást. Fogalma sem volt, mit tegyen. Persze, hogy szereti, miért is kellene ezt minden nap hússzor elmondani, persze, hogy fontos neki, hát hogy lehet, hogy ezt nem érzi? Mintha kést forgattak volna a szívében, úgy hallgatta Macát, amikor az más férfiokról beszélt. Na, ehhez azért neki is lesz még egy-két szava, csak azt nem tudta, hogy ezek mik legyenek.

- Most mit tegyek? - nézett kisfiús tanácstalansággal Macára, aki majdnem elnevette magát Tamás kétségbeesésén.

- Mit tegyél, mit tegyél!... Gondolkozz! Neked eszedbe sem jutott, hogy mennek az évek és egyszer csak megöregszünk. Akkor is így fogjuk látogatni egymást? Hát nem érted, hogy mit akarok?

- Segíts! - Tamás szava valóban segélykiáltás volt. Olyan ez, mint egy gyerek - gondolta Maca -, pedig tud kemény férfi is lenni. Na, mindegy, nincs más hátra, mint hogy ő megmondja, mit tegyen.

- Nézzük - Maca nyeregben érezte magát, egy kicsit még puhította a férfit -, mit is tehetnél? Az például szép volt, hogy évek óta először hoztál virágot nekem, ez is valami, látom, okosodsz, de ez kevés. Megmondom, mit tehetsz. Kérd meg a kezem és vegyél feleségül! Most, vagy menj el!

Mindenre gondolt Tamás, de ultimátumra nem. Minden porcikája tiltakozott a házasság ellen, de a lányt sem akarta elveszíteni. Homlokán izzadságcseppek jelentek meg, kezét folyamtosan tördelte, miközben agya lázasan forgott.

Tapintani lehetett a csendet, a hallgatásukban izzó feszültséget. Maca nem szólt, Tamás meg nem tudta, mit mondjon. Érezte, most dől el élete következő néhány évtizede, de félt ettől a döntéstől. Amíg élt az anyja, jókora biztonságot adott neki a tény, hogy van valakije, egy támasza, ha arra volt szüksége és jó volt a szabadság is, amit az anyja mellett élvezhetett. De egy házasság nem anya-fia kapcsolat. Ott meg kell felelni az elvárásoknak, az asszonynak, a születendő gyerekeknek, a pénzszerzés kötelezettségének, a családfenntartásnak, és erre ő még mindig nem készült fel. Talán sohasem lesz igazán felkészült a házasságra. Legbelül egy halk hang suttozta: állj fel, menekülj, de egy mind hangosabb másik hang sürgette, szólalj meg, te hülye, mert elveszítéd!

- Hát... - szólalt meg nagy sokára alig hallhatóan a férfi - hát...

- Mit mondasz?

- Hát... azt akarom mondani...

Maca kérdően nézett a verítékben fürdő, szavakkal birkózó Tamásra, de nem segített neki. Oldja meg, ha ezt sem tudja, ha nem képes magától kimondani, amit ki kell, akkor takarodjon! Megszakadna a szíve érte, de ehhez, ami eddig volt, a továbbiakban nincs kedve.

- Hát... Maca, kérlek, légy a feleségem! - szinte hallani lehetett a megkönnyebbülését, amint a szavak elhagyták Tamás száját. - Maca, én téged nagyon szeretlek!

Azt hitte, hogy fanfárok szólalnak meg, Maca a nyakába ugrik és táncra perdül, ünnep kezdődik, de nem ez történt. Maca szótlánul nézte párját és sokáig hallgatott. Végül halkán csak ennyit mondott:

- Jó.

10.

A fodrászat hétfő reggeli ridegsége, a vasárnap lecsapódott áporodottság, a különféle samponok, kencék, illatosító szerek illata és a gondos takarítás ellenére is a padló réseiben megülő levágott hajak nehéz szaga, a lassan melegedő helyiség jól megszokott, szinte otthonos érzést keltettek a szalon dolgozóiban. Ahogy minden reggel, ezúttal is dr. Kovásznai-Nagy Edéné érkezett elsőként és azonnal elindította a fűtést, hogy mire az első kuncsaftok jönnek, már kellemes meleg legyen. Negyedóra után érkezett az első, majd sorban a többi fodrász, alkalmazott. Voltak, akik vidáman, csacsogva, mások morózusan kezdték a hétfő reggelt. A hétvége emléke még ott ült a gondolatokban, ki ezen, ki a rá váró feladatokon törte a fejét, de akadt, aki szinte gondolat nélkül, automatikusan tette a dolgát. Valamennyien a szalon nyitására készültek, meg az asszonyok rohamára. Aligha lesz egyetlen szabad percük is a nap folyamán, oly sokan jelentkeztek be.

Marika szeme mindenütt ott volt, szigorúan tette szóvá a neki nem tetsző dolgokat, járta végig a fodrászok, manikűrösök placcait. Ezen a reggelen sem volt kellemesebb főnök, mint bármikor máskor. Csak akkor enyhült meg a tekintete, amikor nagysokára Maca székéhez ért.

- Jól vagy?

- Igen, Marika, köszönöm. Szeretnék önnel beszélni. Zárás után bemehetek?

- Várlak.

Marika napközben sokszor gondolt rá, vajon mit akarhat a lány? Igaz, ő ajánlotta fel a segítségét, de nem szeretné, ha ebből valami olyan sülné ki, ami neki kellemetlen, vagy ha ettől elszemtelenedne a lány. De nem, Maca nem olyan, önérzetes, önálló, nem él vissza gyengeségével, hogy engedett férje unszolásának és segítséget ajánlott a magánügyei rendezéséhez. Mit is tudna ő hozzátenni két felnőtt életéhez.

- Bejöhetek?

Maca szokott módján, halkán, udvariasan kopogott a főnökasszony szobájának ajtaján. A biztatásra belépett, Marika már várta.

- Na mi újság? - nézett kérdően Macára, miközben helyet kínált a kis fotelban.

- Nézze Marika, köszönöm, hogy segíteni akart, de tegnap, igaz nem kevés biztatásomra, Tamás megkérte a kezem. Elintézzük a formaságokat és egy hónap múlva összeházasodunk.

- Ez nagyszerű! - kiáltott fel megkönnyebbülten Marika - tehát minden rendben van.

- Igen, köszönöm, hogy segíteni akart - állt fel Maca.

- Ne siess, ülj már vissza és meséld, hogy történt?

Maca eleinte vonakodva kezdett bele a történetbe, egyáltalán, hogy jön ő ahhoz, hogy kiadja magát ennek az asszonynak, de miután senkivel sem tudta megosztani gondolatait, egyre inkább belemelegedett a részletek előadásába. Mindketten jól derültek Tamás kínjain, a végére egészen összebarátkoztak. Két nő, akik értik egymást.

- Most már tényleg mennem kell, Marikának is hosszú volt a napja.

- Várj még egy pillanatig. Ígértem, hogy segítek, de te ügyes voltál a támogatásom nélkül is. Mégis, ha van valami, akkor csak szólj nyugodtan.

- Nem is tudom, hogy mondhatom-e? - Maca fejében abban a pillanatban pattant ki az ötlet. - Szóval lenne valami. Tamásnak és nekem sincs senkim sem, aki a családjunkat jelenthetné az esküvőnkön. Marika és a kedves férje elvállalná, hogy eljönnek, és képletesen maguk adnak férjhez engem? Csak ennyit kérek, semmi mást. Lehet?

Marika agyában villámgyorsan cikáztak a gondolatok. A gyerekei távol, az anyaság érzése még mindig kízóan éles benne, íme itt egy lány, aki meg pótanyára vágyik. Meg aztán az is lehet, hogyha már a gyerekeit nem érdekli a szalon sorsa, Macát kinevelhetné utódjaként. Megmaradna a szalon, ő a tulajdonos, Maca meg vezetné az egészet. Egy kicsit lazíthatna ő is. Az esküvő remek alkalom, hogy közelebb kerüljenek egymáshoz. Még talán fogadott unokái is lehetnek, ha már sajátok nem lesznek. Maca riadt tekintete, mint aki fél, hogy rosszat mondott, visszahozta a kis irodába.

- Hogyne lehetne!

- Köszönöm...

- ...nekem kell megköszönnöm, olyan örömet okoztál a kéréseddel. Tudod mit, az ünnepi vacsorát mi szervezzük és mi is álljuk.

A két nő könnyektől csillogó szemekkel állt egymással szemben, majd hirtelen, sírva összeborultak. Percekig maradtak így, majd lassan lecsillapodva, mosolyogva néztek egymásra. Végül Marika törte meg az ünnepélyes csendet:

- Na, eredj haza, fogadott lányom, de - fenyegette meg felemelt ujjával kedveskedve - aztán holnap reggel el ne késs!